

Hí Hồ

Contents

Hí Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18

Hí Hồ

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, hiện đại, huyền huyền, tiên yêu, 1×1, phúc hắc đạo sĩ công x ngây thơ hồ ly thụ, niên hạ, công thâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-ho>

1. Chương 1

Nhận thức người kia, vốn là chuyện ngoài ý muốn, là chuyện xui xẻo ngoài ý muốn — hoặc là, cũng có thể nói là bị nguyên rửa hay là bị thiên khiển cũng đúng, vân vân và vân vân.

Đó là vào giờ Ngọ của một ngày hè, khí trời buồn bực cũng khiến lòng người buồn bực.

Ta lười biếng mà nằm trong rừng cây, ánh nắng nóng muốn chảy mỡ cứ muốn xuyên qua tầng tầng lá cây, nhưng chỉ biết vô lực mà lưu lại những vết sáng loang lổ trên mặt đất. Mặc dù một chút gió cũng không có, sấm lại vang trời, dù như vậy vẫn tốt hơn nắng nóng, tiếng sấm cứ vang lên rồi lại yếu ớt mất đi, như vậy cũng tốt mấy ngàn mấy vạn lần.

Bùn đất thơm, cây cối tươi mát, tiếng côn trùng kêu to, trong không khí phiêu đảng mùi thơm của hoa dại, thật thoải mái, ta thở ra thật dài, sống trong thế giới con người đã lâu như vậy, cũng lưu luyến cuộc sống hoang dã, khí tức của tự nhiên.

Đột nhiên, trong không khí truyền đến một loại khí tức khiến người bất an, vốn là yêu khí, hơn nữa chính là không ngừng mà đến gần ta! Ta tỉnh tâm cảm thụ một chút, bất quá vốn là một tiểu yêu thôi, nhiều nhất chỉ có năm trăm năm đạo hạnh, không có gì đáng sợ.

Ta trở mình một cái, tốt nhất đừng tới trêu chọc ta, mặc dù ta bây giờ chẳng muốn di chuyển, nhưng nếu là thật sự quấy rầy ta, ta muốn người trọn đời không được siêu sinh!

Sau đó, loáng thoáng mà truyền đến âm thanh kỳ lạ, tiếng gió tiếng chạy trốn dồn dập, tiếng kêu cứu, tiếng thở cùng với tiếng cuồng vọng là hét xé gió phát lên, thanh âm càng ngày càng gần, càng ngày càng vang.

Ầm ỉ muốn chết! Ta không nhìn được mà ngồi dậy, lạnh lùng mà trừng mắt đến nơi phát ra, hai người — không, vốn là một người cùng một chính yêu.

Mọi chuyện xảy ra giống như phim trên tivi, một chích yêu diện mục dữ tợn đuổi theo một người đang kinh hoàng thất thố, yêu quái rõ ràng tài giỏi có thừa, không mà lại không lập tức bắt giữ người, càng giống như đang chơi trò mèo bắt chuột, chơi đùa với người đang trốn chạy, trong miệng thỉnh thoảng phát ra ” Xem người chạy đi nơi nào” “Người không chạy thoát được đâu” hoặc là “Trái lại cứ để cho ta ăn đi” vân vân những câu nhảm chán không có ý nghĩa. Người cũng vậy, biết rõ chạy không thoát, lại liều mạng mà chạy trốn , biết rõ không ai sẽ đến cứu, lại liều mạng mà hô cứu.

Cảnh trước mắt giống vãi trong tivi như đức, duy nhất không giống chính là trang phục của người kia. Nói thật, người kia lớn lên không tệ, hơn nữa tuổi còn rất trẻ, tuyệt đối không quá hai mươi tuổi, mặc dù vẻ mặt vẻ kinh hoàng , nhưng khuôn mặt này tuyệt đối có thể gọi là đáng yêu, trọng yếu chính là vóc người cùng làn da hắc cũng rất tốt, nhìn qua cực kỳ khỏe mạnh, có thể xem như thượng phẩm, không cần dùng lửa nấu, cứ ăn sống thì tuyệt đối cũng là mỹ vị. Làm cho ta khó hiểu chính là trang phục của hắc, hắc mặc chính t-shirt đơn giản cùng với quần jean, điểm này cũng không thần kỳ, kỳ quái chính là trên cổ hắc có một cái kính bát quái, tay trái cầm một kiếm gỗ đào, tay phải cầm một chuông đồng, trên lưng mang theo một túi, có một đồng là bùa màu vàng, mơ hồ có thể nhìn thấy trên đó là những đồ án kỳ kỳ quái quái, nhìn thế nào thì hắc cũng giống một pháp sư bất yêu? Tại sao người đang chạy trốn ngược lại là hắc đây?

Người kia như thấy được ta, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, lớn tiếng mà đối với ta hô: “Cứu, cứu mạng, khoái, cứu cứu, cứu cứu ta...” Ta còn không kịp trả lời, người kia dường như nhớ tới cái gì, liều mạng phe phẩy tay hô: “Mau, chạy mau , có, có yêu quái, chạy mau...”

Ta cau mày nhìn tên kỳ quái, tánh mạng chính mình đều khó giữ rồi, còn có thời gian lo lắng cho người khác?

Người kia hướng bên phải chạy đi, mới chạy hai bước, quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, thấy ta còn ngồi ở đó, lại quay đầu chạy vội trở lại, đem chuông đồng trên tay tùy tiện bỏ qua một bên, cầm lấy tay của ta, kéo ta cùng nhau chạy trốn, trong miệng lại không ngừng lẩm bẩm : “Chạy mau, chạy mau.”

Ta thân bất do kỷ theo sát hắc chạy vài bước, lập tức phục hồi tinh thần lại, dừng lại cước bộ, cũng dùng sức rút tay trở về, nhảm chán, ta không sợ yêu quái kia, ta chạy trốn thoát làm cái gì.

Loài người lấy làm kinh hãi, lập tức lại muốn dùng tay kéo ta, bị ta trốn thoát, hắc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi mà nói với ta: “Người còn không mau chạy trốn , yêu quái kia sẽ đuổi kịp tới, nhanh lên một chút!”

“Đã đuổi tới rồi.” Ta lạnh lùng mà nhìn phía sau loài người, ý bảo hắc nhìn lại.

Loài người nhìn lại, phát hiện yêu quái kia không biết từ lúc nào đã chạy tới phía sau hắc, có lẽ hắc là bị hù dọa choáng váng, cứ nhiên chỉ vào hướng của yêu quái lắp bắp nói: “Người người người, người hắc là ở phía sau mới đúng, như thế nào bây giờ ta đã chạy trốn thoát chạy trốn thoát chạy trốn thoát, người lại tới đây?”

“Hắc bây giờ cũng là ở phía sau người.” Ngu ngốc, trong lòng ta cúi đầu mà mắng một câu.

“Đúng a.” Người kia cứ nhiên đang nghĩ tới cái gì mà gật đầu.

“Ha ha ha, người thế nhưng chạy không thoát rồi.” yêu quái kia phát ra tiếng cười chói tay, ” Thật không nghĩ tới lại có thêm con mồi nữa, vận khí của ta hôm nay thật hảo a.”

“Người người người, không cho người lại đây!” Loài người một tay vung kiếm gỗ đào, một tay xé một xấp lá bùa giơ trước mặt yêu quái , “Ta có rất nhiều pháp bảo, người nếu có dũng khí lại đây, cẩn thận ta cho người hồn phi phách tán!”

Yêu quái cười ha hả: “Tiểu mao đầu, chỉ bằng người? Ha ha ha.” hắc dùng tay cướp lấy kiếm gỗ đào, hai tay dùng một ít lực, liền gãy thành hai đoạn, tái cũng đoạt lấy lá bùa, tạo thành một đoàn, há mồm nuốt trọn xuống, sau đó vỗ vỗ ngực nói: “Tiểu tử thú vị, bằng đạo hạnh của người mà muốn khiến ta hồn phi phách tán? Kiếp sau đi.”

Loài người nhìn đoạn mộc kiếm bị vứt trên mặt đất, rồi nhìn lại yêu quái, quay đầu lại nhìn ta một chút, đột nhiên thấy chết không sờn mà đối với yêu quái nói: “Ta nhận thua là được, người muốn ăn thì ăn ta, người kia cùng ta một chút quan hệ cũng không có, người thả hắc đi đi.”

“Thả hấn đi?” Cái kia yêu quái híp mắt liếc mắt nhìn ta một cái, cất tiếng cười to đứng lên, “Ha ha ha, không có khả năng!”

“Này, người như thế nào có thể như vậy, ta đã nhận thua, là ta đạo hạnh không đủ, ta là bất tài. Người này chỉ là đi ngang qua, người như thế nào có thể phiền toái hấn như vậy!”

“Tại sao không thể, ta cũng không phải là loài người các người giả mù sa mưa, ta là yêu quái, dù hấn đi ngang qua hay không đi ngang qua, ta cũng muốn hấn phiền toái.”

“Người mơ tưởng, có ta ở đây, người đừng mơ động tới sợi tóc của hấn!”

“Chỉ bằng người? Ha ha, chính người thân cũng khó bảo toàn rồi, còn muốn quản người khác?”

...

Cái gì đi ngang qua ? Đi ngang qua hấn phải là hai người các người mới đúng đi? Ta vốn hảo hảo mà ở chỗ này ngủ, các người đột nhiên chạy đến vừa lại ầm ĩ vừa lại nháo , phiền! Ta hừ một tiếng, chẳng muốn nghe bọn hấn tái ầm ĩ, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Người muốn chạy đi đâu à? Mỹ nhân.”

Mỹ nhân? Ta nhắm mắt lại, thật sâu mà hít một hơi, sau đó chậm rãi xoay người lại nhìn về mặt cười gian của yêu quái, kiệt lực dùng ngữ khí bình tĩnh nhất chậm rãi nói: “Người bảo ta cái gì?”

“Ta nói tiểu mỹ nhân, người yên tâm , ta sẽ không ăn người.” yêu quái kia hắc hắc cười, “Người xinh đẹp như vậy, nếu ăn vào hấn rất đáng tiếc à.”

“Người muốn làm gì?” Người kia loại la hoảng lên, sau đó nhanh chóng đứng chắn trước mặt ta, phần nộ mà đối với yêu quái kia khiển trách, “Người là đồ sắc quỷ hèn hạ lưu vô liêm sỉ, không cho người lại đây!”

“Không cho?” Yêu quái như là đột nhiên phát hiện cái gì, nhìn người kia từ trên xuống dưới, phát ra tiếng tặc tặc than thở, “Ta nói tiểu pháp sư , nhìn kỹ người lớn lên cũng không tệ a, mặc dù so ra kém nữ nhân phía sau người, bất quá cũng coi như là thanh tú đáng yêu. Ta đối với nam nhân không có hứng thú, bất quá nếu là người, ta nhân tiện phá lệ một lần.”

“Người người người, người là cái đồ *** ma Không biết xấu hổ! Biến thái! Người điên!” người kia loạn thất bát tao mắng một lúc, đột nhiên nhớ tới cái gì mà nhìn yêu quái nói, “Ánh mắt của người cũng có tật xấu, hấn rõ ràng vốn là nam .”

“Nam ?” thanh âm yêu quái nhất thời cao lên, trên dưới đánh giá ta vài lần, lập tức cất tiếng cười to , “Tiểu tử thú, người nghĩ muốn anh hùng cứu mỹ nhân hả? Người cho rằng người gạt ta hấn là nam nhân ta sẽ thả hấn? Người muốn nói xạo cũng cần nói giống a, mỹ nhân xinh đẹp như vậy, như thế nào có thể là nam?”

Xinh đẹp? Mỹ nhân? Hai từ này nhất thời như mũi tên nhọn đâm xuyên qua trái tim của ta, đâm nát tính táo cùng lý trí của ta. Ta đem người chắn trước mặt đẩy ra, lạnh lùng mà trừng mắt nhìn yêu quái kia, lần trước người nói ta lớn lên xinh đẹp phải nằm trong bệnh viện, nghe nói sau khi hấn rời bệnh viện còn phải về nhà tịnh dưỡng nửa năm, mà có một lần lang yêu bảo ta mỹ nhân ta liền phong hấn lại trong hòn đá, thuận tay chưởng một cái, khiến hấn nát vụn không thể tiếp tục tu vi, nếu là ngày đêm không ngừng luyện trong ba trăm năm, có lẽ có cơ hội tránh khỏi phong ấn của ta.

“Ta rất đẹp?” ta nói một câu khiến làn môi cong thành hình vòng cung.

“Phi thường xinh đẹp.” Yêu quái lộ ra ánh mắt tham lam

“Thật sao?” ánh mắt ta thản nhiên như hồ mùa thu.

“Tuyệt đối thật tình.” Yêu quái tựa hồ xem ngây người, hấn nuốt nước miếng một cái, hai mắt đăm đăm mà nhìn ta .

“Ta đây muốn nhìn trái tim người một chút, có được hay không?” ta dùng giọng nhu nhược cơ hồ chảy nước mà hỏi hấn.

“Được, được...” thanh âm yêu quái trở nên trầm thấp mà ám ách.

“Tim của ngươi, hửn là ở chỗ này đi?” Ta chậm rãi vươn rồi tay phải, dùng ngón trỏ ngay tại trái tim của hửn mà vẽ vài vòng, sau đó chậm rãi áp cả bàn tay vào trong ngực hửn, cảm nhận được nhịp tim cường tráng mà hữu lực, “Đập thật hảo a.”

“Đúng, thật sự?” Yêu quái cúi đầu mà thở hào hển.

Ta quay đầu đi, thấy loài người cũng đang nhìn ta chăm chú: “Ngươi muốn hay không xem trái tim của hửn?”

“Ách?” Người kia giống như không nghĩ rằng ta sẽ hỏi hửn, nột nột mà nói không ra lời, lung tung mà gật đầu.

Ta mặt trầm xuống, khe quát một tiếng: “Đi ra!” tay phải ta nhanh chóng co lại, sau đó trái tim của yêu quái liền nằm trên tay ta, ta chậm rãi lui ra phía sau hai bước, lạnh lùng mà nhìn trái tim đang trôi nổi trên tay.

“Ngươi, ngươi...” Yêu quái cực kỳ hoảng sợ, hửn cúi đầu nhìn lại ngực, phát hiện một điểm vết thương cũng không có, hửn như là thở dài một hơi, “Nguyên lai ngươi cũng biết pháp thuật hử, bất quá, bằng chút chưởng nhãn pháp của ngươi mà nghĩ muốn lừa gạt ta?”

“Chưởng nhãn pháp?” Ta hừ lạnh một tiếng, “Không biết tim của ngươi có còn đập hay không.”

Yêu quái dùng tay sờ lại ngực hửn, đột nhiên trên mặt biến sắc, hửn vừa hoảng lại vừa sợ mà sờ lại vài lần, sau đó ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn ta, một bên hô lớn: “Trả lại cho ta!”

Ta nắm chặt lấy tay phải, yêu quái nhất thời bưng ngực khóc thét, tiếng rên rỉ xé gió thật sự là rất khó nghe, ta nhíu nhíu mày, buông tay ra, yêu quái nhất thời xụi lơ trên mặt đất, từng ngum từng ngum mà thở phì phò.

“Oa, ngươi thật là lợi hại!” Bên người truyền đến một tiếng than sợ hãi, ta quay đầu nhìn, là loài người, hửn mở đôi mắt to trong suốt nhìn ta một cách ngưỡng mộ, không chuyển mắt mà nhìn chằm chằm ta.

Nhàm chán, ngu xuẩn, công phu mèo quào cũng muốn học người tróc yêu? ta vung tay lên, trái tim liền rơi vào trong tay người nọ: “Tặng cho ngươi.”

Người nọ loại chân tay luống cuống mà cầm lấy khối đồ tươi, đó là trái tim yêu quái, hửn kinh hoảng mà kêu to: “Ta không nên, ta không nên.”

“Không nên làm mất a.” Ta thần nhiên mà ứng với câu nói của hửn, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Ta, ta muốn, trả lại cho ta, van cầu ngươi, trả lại cho ta đi...” yêu quái nọ đột nhiên nhảy lên, quỳ ở trước mặt ta, đau khổ mà cầu khẩn.

Nhìn yêu quái lệ rơi đầy mặt, liều mạng mà đập đầu khẩn cầu, người bên cạnh cứ nhiên mở miệng nói: “Hửn hảo đáng thương a, ngươi đem trái tim này trả lại cho hửn đi.” hửn cầm trái tim đưa đến trước mặt ta.

Đáng thương? Ta có chút khó có thể tin mà nhìn người này, trên người hửn không hề có nửa điểm yêu khí, ngược lại có chút linh khí thần nhiên, xem hửn một thân trang phục này hửn không xấu a, có thể khẳng định tuyệt đối là loài người, nhưng nhìn hửn thể nào cũng giống một trư yêu a? Không, trư có lẽ cũng so với hửn thông minh hơn.

“Hửn thật sự rất đáng thương, dù sao ta cũng không thể, ngươi tạm tha hửn, đem trái tim này trả lại cho hửn đi.”

Người cũng không thể? Ngu ngốc, ngươi cho rằng ngươi là ai hử, mặc kệ ngươi với hửn như thế nào cũng không liên quan tới ta, nếu hửn không chộc tới ta, ta mới chẳng muốn ra tay.

“Ta sau này không dám, thật sự không dám...” con yêu quái nọ khóc ròng chảy nước mắt mà nói, “Ngươi hãy tha cho ta đi, van cầu ngươi, tiên cô...”

“Tiên cô?” ta nghiêng răng nói ra hai chữ này.

“Đúng vậy đúng vậy, tiên cô, van cầu ngươi...” yêu quái nọ ngẩng đầu thấy sắc mặt của ta tựa hồ không được tốt, do dự một chút, nột nột nói, “Thần, thần tiên nãi, nãi nãi? Thần, thần tiên tổ nãi nãi?”

Ta hít một hơi thật sâu, dùng ngữ khí bình tĩnh mà nói: “Người đã gọi ta tổ nãi nãi rồi, ta như thế nào có thể không buông tha người đây?”

“Đa tạ tổ nãi nãi, đa tạ tổ nãi nãi...” yêu quái nọ vui mừng khôn xiết, liều mạng dập đầu.

Ta cầm lấy trái tim, ngón trở bắn ra, trái tim liền chậm rãi hướng ngực yêu quái bay đi, ngay lúc cách ngực hắn ba tấc, ta nhẹ nhàng thổi luồng khí, trái tim yêu quái nhất thời bốc cháy lên, sau đó mang theo một ngọn lửa hừng hực bay vào trong ngực yêu quái.

“Hả ——” yêu quái nhất thời thảm thiết kêu lên, trên mặt đất không ngừng lăn lộn, tiếng khóc thét đầy tuyệt vọng, ta không khỏi có chút giải hận.

“Người, người hảo tàn nhẫn.” Người kia trợn to mắt nhìn ta.

“Tàn nhẫn?” Ta liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói, “Vậy thì người ở lại chỗ này, chờ liệt hỏa trong người hắn tắt, để hắn ăn thịt người, xem như là an ủi hắn đi.”

“Ách, cái này, hắc hắc, không tàn nhẫn, không tàn nhẫn, người một điểm cũng không tàn nhẫn, là hắn gieo gió gặt bão, đáng đời, hắc hắc, đáng đời!” người kia nhìn yêu quái lăn lộn trên mặt đất, rụt lui thân thể, cười cười nhìn ta nói.

Nhất gan sợ chết, trong lòng ta hừ một tiếng, bất quá là do người có mắt, biết ta là nam, nếu không bây giờ người cũng giống như yêu quái không có mắt kia lăn lộn trên mặt đất.

“Tha... Hả... Tha... Tha ta đi... Hả...” yêu quái đứt quãng mà gào nhẹ .

Ta đi tới trước người yêu quái, cúi đầu dùng ngữ khí ôn nhu đối với hắn nói: “Yên tâm, hỏa thiêu này có thể tắt.” Nhìn ánh mắt yêu quái như trút được gánh nặng, ta đậm đậm nhất tiếu, “bất quá thiêu một lần rồi lại thiêu một lần. Như vậy thiêu thiêu diệt diệt, diệt diệt thiêu thiêu qua năm trăm năm thì không cháy nữa.”

“Ôi... Ôi...” yêu quái đã khàn cả giọng.

“Biết tại sao khi đó nó không cháy nữa không?” ta đứng thẳng dậy, dùng ngữ khí bình tĩnh nói, “Bởi vì khi đó người đã bị thiêu rụi rồi.”

“Ôi... Ôi...” yêu quái cực lực khởi động thân thể, oán hận mà nhìn chằm chằm ta.

“Muốn hỏi tại sao ta lại đối người như vậy?” Ta nhíu mày, lạnh lùng mà nhìn hắn, “Ta nói cho người, ta hận nhất người khác đem ta trở thành phụ nữ!”

Chẳng muốn lại nhìn bộ dáng xấu xí của yêu quái lăn lộn trên mặt đất, cũng chẳng muốn tái nghe hắn khóc thét nữa, về phần loài người nhất gan vô dụng, cũng không có chút nào liên quan tới ta, chỉ là một buổi chiều hảo hảo, đã bị phá hư như vậy rồi. Ta nhàm chán mà thở dài, xoay người rời đi.

Ta đi vài bước, người kia liền đi lên, ngăn đón ở trước mặt ta, cười mề mề mà nói với ta: “Người hảo! Ta gọi là Ôn ngọc, người đây? Người tên là gì?”

Phiền! Ta không để ý hắn, cứ đi thẳng về phía trước.

Hắn né sang một bên cười cười nói: “Ta là pháp sư tróc yêu của Ôn thị, không biết người có nghe qua chưa.”

Ôn? Ta không khỏi lặng đi một chút, dòng họ này trời sinh có dị năng, tróc yêu quỷ phục ma, ba ngàn năm trước đã bắt đầu, chuyện truyền như vậy, nhưng mà người vô dụng này ngay cả một yêu tinh năm trăm năm đạo hạnh cũng không thu phục được có thể là người của Ôn thị sao? Nhìn khuôn mặt hắn đang ngu ngốc tươi cười, ta có một loại dự cảm xấu, mặc kệ hắn có phải người nhà họ Ôn hay không, tốt nhất nên tránh xa hắn một chút, sắc mặt ta càng trầm, cước bộ cũng nhanh hơn một chút.

Tên Ôn Ngọc đó căn bản như là không thấy ta đang bức mình, cứ như trước đuổi theo ta lăm lăm hỏi: “Pháp thuật của người hảo cao minh, so với ta còn muốn lợi hại hơn. Người là người tróc yêu đến từ nơi nào? công ty Bất phương thần kỳ ? Trảo tấn thiên hạ quỷ? Vạn linh tróc yêu xã? La gia trừ ma tiểu ***? ...”

“Không phải.” ôn muốn chết, ta thuận miệng nói một tiếng

“Trời ạ, không phải?” Hấn như cực kỳ giật mình, trợn to mắt nhìn ta, sau đó lôi kéo tay của ta, cấn cấn dục dục hỏi ta, “Người không phải người tróc yêu sao?”

Ta chưa từng có sợ qua bất luận kẻ nào, bất kỳ chuyện gì, nhưng là giờ phút này, cái tên Ôn Ngọc này đang mở to đôi mắt tiêu tụy mà nhìn ta, cư nhiên làm cho ta cảm giác được tâm lý chao đảo. Ta nhanh chóng rút tay về, thần nhiên mà đáp: “Không phải.”

“Thật tốt quá, thật tốt quá!” Hấn vừa lại nhảy lại kêu, trên mặt càng cười như nở hoa.

“Ngu ngốc.” Ta cúi đầu mắng một tiếng, tiếp tục đi.

“Người trước dừng đi, chờ ta một lát.” Ôn Ngọc nhanh chóng đuổi theo, mi hoa mắt cười mà nói với ta, “nhà ta là Ôn thị tróc yêu.”

“Không muốn biết.”

“Không quan hệ, đến nhà ta, ta sẽ cho người đãi ngộ cao, không nên đi đâu, nếu không muốn, ở loại vài ngày cũng được, nếu có tiền ta chia ba bảy, hơn nữa ta còn miễn phí ăn ở, cuối năm còn có tiền thưởng...” Ôn Ngọc liều mạng mà nói.

“Không nên.”

“Nếu không, thu được tiền ta cho người một nửa.” Ôn Ngọc vẫn đang cười.

“Không.”

”Vậy, ta ba người bảy là được rồi đi?” Ôn Ngọc tươi cười bắt đầu có chút cứng ngắc rồi, nhưng lại còn đang cố gắng mà nghĩ muốn thuyết phục ta.

“Cho toàn bộ ta cũng không muốn.”

“Van cầu người.” Ôn Ngọc nói, tươi cười trên mặt cũng không còn

“Không chính là không.”

“Nhưng là, nhưng là... Ô... ..” Hấn cư nhiên bắt đầu lên tiếng khóc lớn.

“Đại nam nhân khóc cái gì?” Thật sự là mắt mắt xấu hổ, ta trong lòng mắng, nhưng là nhìn hấn khóc như vậy thực thương tâm, ta đột nhiên cảm giác được có chút không yên tâm?

“Người nếu không giúp ta tróc yêu, ta nhất định phải chết, thật sự chết chắc rồi.” Hấn khóc loạn thất bát tao, nhưng là khẩu khí hết sức lạnh lợi.

“Chết chắc rồi?”

“Thật sự, chuyện là như thế này, ta rất ngốc, mặc dù ta có thể nhìn thấy yêu ma quỷ quái, nhưng là chính là bất không được, cha ta cha rất tức giận, hấn đem cả tróc yêu xã giao cho ta, cho ta quản lý một năm. Hấn nói đến năm ta mười tám tuổi nếu lúc đó tróc yêu xã còn đứng vững, hấn sẽ thừa nhận ta là người họ Ôn, nếu không sẽ đem ta trục xuất khỏi gia môn.” Ôn Ngọc hấp hấp cái mũi, lệ lưng tròng mà nhìn ta, “Cho nên, van cầu người giúp giúp ta có được hay không? Chỉ cần một năm thì tốt rồi, có được hay không? Có được hay không?”

“Ôn gia của người không nhận ngoại nhân, cha người biết rồi không phải càng tức giận.” nhìn bộ dáng đáng thương của hấn, ta cư nhiên có điểm mềm lòng.

“Không có, hấn nói mặc kệ ta dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể chống giữ một năm là được, ta tìm người hỗ trợ coi như là một loại phương pháp. Hơn nữa người bản lãnh lớn như vậy, có thể chỉ dạy ta, nói không chừng không cần một năm, hai ba tháng ta đã giỏi rồi, chờ ta một học được, người muốn đi có thể đi, có được hay không, van cầu người.”

“Không...” Ta vốn định quả quyết cự tuyệt, nhưng là Ôn Ngọc cấn môi dưới dùng vẻ mặt suy nghĩ đáng thương mà nhìn ta, làm cho ta có cảm giác nếu cự tuyệt hấn là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

“Có được hay không?”

Hắn là nhân loại, là một gia tộc tróc yêu, cùng hắn quan hệ tuyệt đối không có gì hay, không thể đáp ứng hắn, tuyệt đối không thể đáp ứng hắn! trong lòng ta một lần rồi một lần mà nhắc nhở chính mình, nhưng là miệng hé ra, lại trái ngược với tâm ý của mình nói: “Nhiều nhất là một năm.”

“Thật vậy chẳng? Thật tốt quá!” hai mắt hắn nhất thời phát sáng lên, chạy lên ôm lấy ta, trên mặt ta hôn một cái, vừa cười vừa lại nhảy mà nói: “Người thật sự là người tốt, ta yêu nhất người”

Nhìn hắn không có tà ý mà cười cười, trong nháy mắt ta có chút thất thần, ta dùng tay vuốt đầu hắn, trong lòng bỗng có nghi hoặc, tại sao ta lại đáp ứng giúp hắn tróc yêu? Chính ta, ta cũng là một yêu

Đúng vậy, ta gọi là Diệm Nha, vốn là bạch hồ, là hồ yêu ba nghìn bốn trăm bảy mươi một tuổi.

2. Chương 2

Vẫn tưởng rằng, tên Ôn Ngọc kia là một tên xuẩn, ngu ngốc, nếu như cách hắn xa một chút hắn là sẽ không có việc gì, sau lại mới biết được, bên cạnh hắn, giống như đặt mình bên trong một ổ ôn dịch.

Từ khi đáp ứng Ôn Ngọc sẽ chiếu cố hắn, ta liền có được một cảm giác hối hận dị thường. Mặc dù mọi người thường nói hồ ly vốn là giảo hoạt, cho nên chuyện đối ý đối với hồ ly mà nói là chuyện bình thường, hắn là cũng không tính gì. nhưng mà ta không có như vậy, có lẽ vốn là bởi vì ta luôn luôn nói chuyện giữ lời, có lẽ là bởi vì trái tim ta rất ít khi có cảm giác đồng tình với ai, cũng có thể bởi vì ta thích nhìn Ôn Ngọc rạng rỡ tươi cười...

Ôn Ngọc như là nhìn ra ta do dự, sợ ta đổi ý, sống chết mà túm ta kéo vào trong nhà của hắn. Nếu là nhà của tróc yêu sư, ta có lẽ sẽ không đi, bởi vì cho dù tu vi ta cao tới đâu, pháp lực dù thâm, nên khi thấy pháp khí ta vẫn có cảm giác không thoải mái.

Nhưng mà nhà của Ôn Ngọc thì khác. Người nhà của Ôn Ngọc cùng với bọn tróc yêu sư khác rất bất đồng, bọn họ trời sinh liền có dị năng, căn bản không cần pháp khí, tùy tiện cũng có thể làm việc, chỉ cần bọn họ đọc chú, liền trở thành pháp bảo tróc yêu. Cho nên người nào vào sống ở trong Ôn gia, kỳ thật sẽ phi thường an toàn.

Ôn Ngọc nói phụ thân hắn đem tróc yêu xã giao cho hắn, liền cùng mẫu thân của hắn đi du lịch, trước khi đi dặn ca ca và tỷ tỷ hắn không được chiếu cố hắn, sau lại đơn giản ra thế một lệnh ca ca và tỷ tỷ hắn trong vòng một năm không được về nhà. Mà tam ca Ôn Hòa của Ôn Ngọc vì chính mình không được về nhà mà cảm thấy rất khó chịu, cho nên sau khi cha mẹ hắn lên phi cơ rồi đi hắn liền đem hành lý của Ôn Ngọc đá ra ngoài, về mặt hung thần ác sát mà nói trước khi cha mẹ về thì Ôn Ngọc cũng không thể đến gần nhà trong vòng 1 km. Ôn Ngọc cầm lấy hành lý, nguyên bản nếu là chỉ đối phó một tam ca Ôn Hòa so với ác quỷ còn muốn ác hơn của hắn còn có thể nắm ba phần thắng, nhưng mà còn nhị tỷ của hắn một thân ôn nhu nhưng mà so với cộc cái còn muốn ác hơn một trăm lần, Ôn Ngọc chỉ có thể mình đầy bụi đất xách hành lý ra đi.

Nơi Ôn Ngọc ở hiện tại là một nơi hắn thuê, là nơi cho người bình thường cư ngụ, hai phòng một thính, mặc dù không lớn, nhưng lại tương đối sạch sẽ. Ta cũng không có nhớ rõ lần đó Ôn Ngọc nói về nhà hắn như thế nào, ta chỉ mơ hồ nhớ là Ôn Ngọc mở to đôi mắt trong suốt cùng với nụ cười sáng lạn, dù sao khi ta phục hồi tinh thần lại liền phát hiện bản thân đã đáp ứng Ôn Ngọc ở chung nhà với hắn. Cùng nhau ở thì cùng nhau ở, dù sao nhiều nhất cũng chỉ có một năm, nếu đã đáp ứng phải giúp hắn, thì cứ đơn giản giúp hắn đi.

Ôn Ngọc nói nhảm rất nhiều, cho dù không ai để ý hắn cũng có thể lảm bảm, cho nên ta tới đây chưa tới hai ngày, việc ta làm duy nhất là ngả lưng ra ngủ. Bất quá dù hắn có lảm bảm lảm bảm, trò nghề của hắn cũng không tệ, bất luận đồ ăn Trung Quốc hay là đồ Tây, ngay cả bánh ngọt, hắn cũng làm được đủ hình đủ dạng, hương vị ngọt ngào ngon miệng.

Ôn Ngọc là học sinh trung học, cho nên sau khi hắn đi học xong thì mới có thời gian tróc yêu, bất quá nếu nhìn lại tróc yêu xã nhà hắn, cho dù hắn có bề bộn bao nhiêu, cũng có thể ứng phó tự nhiên — bởi vì, ta đã đến đây được hai tuần rồi, cũng không có một vụ án nào. Theo như lời của Ôn Ngọc, từ khi hắn tiếp nhận tróc yêu xã này, sinh ý nhất thời giảm nặng, hắn cũng đến khắp nơi tuyên truyền, nhưng cũng không

có tiến triển gì, cánh cửa vẫn im ỉm như trước. Ngắm lại với pháp thuật của hắn, chuyện đó cũng thực bình thường.

Vụ án đầu tiên là ngày thứ mười bảy sau khi ta đến, vụ án này cũng không thể tính, nói đúng hơn là có án là nhờ Ôn Ngọc, bởi vì người ủy thác là đồng học của Ôn Ngọc, hắn nói trong phòng hắn có gì không sạch sẽ, Ôn Ngọc từ tin anh dũng nói giúp hắn trừ yêu, hơn nữa là miễn phí.

Bắt quỷ không khó, nhưng ta lại cảm thấy do dự thật lâu, nguyên nhân không phải do con quỷ kia pháp lực cao cường, hoàn toàn trái ngược, con quỷ kia tính uy hiếp cũng không giỏi hơn con chích yêu bao nhiêu, sở dĩ ta do dự, là bởi vì nếu làm cho đồng tộc hồ ly của ta biết ta đi thu phục tiểu yêu cấp thấp, có thể hay không khiến cho bọn họ cười đến rụng răng?

Cuối cùng ta cũng là dễ dàng thu phục được con quỷ đó, sau đó ta nhìn thấy Ôn Ngọc mi hoa mắt cười nhìn đồng học của hắn, sau đó hết sức phấn khởi mà lôi kéo ta về nhà, trên đường đi ta chỉ nghe thấy hắn líu ríu nói chuyện, còn có vài tiếng cười đắc ý.

Vừa vào nhà, ta vội biến mà nằm trên sofa, Ôn Ngọc thì ngồi chồm hổm ở trước mặt ta, vẻ mặt sùng bái mà nhìn ta : “Chắc, người thật là lợi hại a, con quỷ hung ác như vậy cũng bắt được!”

Ta không nhận được mà đảo cặp mắt trắng dã, cái gì mà quỷ hung ác, bắt quá vốn chỉ là một oán linh thôi, nhiều nhất chỉ làm cho người có tính bạc nhược cảm thấy hoảng sợ, căn bản không có tính uy hiếp.

“Đây chính là vụ án lần đầu tiên chúng ta hợp tác, đến đến đến, chúng ta phải hảo ăn mừng một chút!” Ôn Ngọc kích động chạy vào trong bếp, bắt đầu nấu ăn.

Cái gì hợp tác? Rõ ràng chỉ có mình ta bắt quỷ đi? Tên nhát gan vô dụng sợ chết như người hình như chỉ trốn sao cánh cửa đi? Bắt quá nhìn bộ dáng hắn cao hứng như vậy, ta cũng chẳng muốn nói cái gì, dù sao mình ta biết là được.

Ôn Ngọc cầm hai chai bia đi ra: “Đến, chúng ta uống chút rượu chúc mừng !”

Rượu? Ta lắc đầu: “Ta không uống rượu.”

“Uống một chút thôi, uống một chút, khó lắm mới có dịp cao hứng như vậy, người chỉ uống một chút thôi.”

Có cái gì thật là cao hứng? Người nào cao hứng người đó uống, dù sao ta cũng cảm thấy thật mất hứng: “Không uống.”

“Không nên như vậy a, một người uống rượu cũng thực nhàm chán đi.” Ôn Ngọc nắm lấy tay áo ta.

“Nhàm chán sẽ không muốn uống.”

“Nhưng mà người uống. Uống một chút thôi, chỉ cần uống một chút.” Ôn Ngọc mở to đôi mắt trong suốt nhìn ta .

Tại sao lại có vẻ mặt triu mến thế này, ta bắt đắc dĩ mà thở dài, một nam nhân sao lại có vẻ mặt kỳ quái thế này? Càng kỳ quái chính là ta là một hồ ly tâm như thiết thạch, cư nhiên lại bị vẻ mặt này của hắn làm cho kích động.

“Chỉ uống một chút thôi.” Ta tiếp nhận rượu, ngẩng cổ uống một ngụm.

Rượu là thứ xui xẻo, cả hồ tộc ta đều biết, nhớ kỹ ta lần trước cũng là lần đầu tiên ta uống rượu là hai ngàn năm trước, khi đó bắt quá chỉ là liếm một chút rượu trên mặt đất, liền ngã xuống đất, bất tỉnh “Hồ” sự, tự đó đến nay, ta cũng không bao giờ động tới rượu.

Một chút rượu vào bụng, toàn thân ta bắt đầu nóng lên, tầm mắt cũng có chút mơ hồ, ta phát phát tay nói với Ôn Ngọc: “Không được, ta không thể uống nữa.”

“Tửu lượng của người không phải là kém như vậy chứ? Mới uống một ngụm.” Ôn Ngọc nghi hoặc mà nhìn ta .

Ta chỉ cảm thấy trời đảo lộn, hảo muốn ngủ. Nhưng ý thức của ta nói cho ta biết, nếu cứ như vậy ngủ trên ghế salon, ngày mai khi tỉnh lại xương sống và thắt lưng của ta nhất định sẽ rất đau, hay là nghĩ biện pháp

để có thể đi lên giường ngủ a. Ta cố hết sức mà đứng lên, vừa động đầu óc càng choáng váng hơn, ngay cả một bước cũng không thể bước đi.

“Làm sao vậy” Ôn Ngọc liền bước lên, vẻ mặt ân cần mà nhìn ta, “Người muốn đi đâu? Ta đỡ người đi.”

Ta chỉ chỉ phòng, cúi đầu mà nói: “Giường, giường...”

“Oh, người muốn đi lên giường hả.” Ôn Ngọc một bộ dạng như bưng tỉnh, “Hảo hảo, ta đỡ người.” Ôn Ngọc một bên dìu ta vào phòng g, một bên còn nhỏ tiếng mà nói, “Hi hi, nghĩ không nghĩ được tittle lượng của người lại như vậy, mới uống một chút như vậy đã không được rồi...”

Khi ta nằm được lên giường thần trí ta đã không còn rõ, mơ hồ nhớ kỹ Ôn Ngọc thay ta thay quần áo cùng giày, giúp ta đắp chăn.

Khuôn mặt Ôn Ngọc gần ngay trước mắt ta, ta nhìn thấy có chút cảm giác mơ hồ, ta phát hiện, hẳn thật sự phi thường phi thường đáng yêu. mặt hẳn có điểm hồng, hai tròng mắt rất lớn rất đẹp, nhìn trong suốt không có tà khí, cái miệng của hẳn không lớn, hơi mỏng, hồng hồng, hé ra hợp lại không biết là đang nói với ta cái gì, nhìn qua hảo mê người, thật muốn cắn một cái.

Cắn một cái? Ta vì cái ý nghĩ kỳ quái của chính mình mà cảm thấy buồn cười, ta thật là đã uống rượu rồi, cứ nhiên muốn đi cắn một nhân loại, còn là môi của một nam nhân? Ta lắc đầu nghĩ muốn xua đi cái ý niệm kỳ quái buồn cười trong đầu, nhưng mà càng lay thì ta càng mơ hồ, mơ mơ màng màng, thế mà đôi môi đó cũng không ngừng di chuyển, ta thầm nghĩ, người còn noi, ta liền thật sự cắn lấy a!

Cái miệng nhỏ nhắn đó vẫn còn mở ra khép vào! Ta vươn tay kéo hạ đầu của hẳn, đưa môi ta đặt lên môi hẳn, hảo thơm, hảo ngọt, đây là những chuyện còn tồn đọng trong trí nhớ ta, còn những chuyện sau đó, ta liền cái gì cũng không nhớ nữa...

Khi ta tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau, say rượu làm cho cả người ta cực kỳ không thoải mái. Đầu ta đau như muốn nổ ra.

Ta chậm rãi ngồi dậy, sau đó giật mình phát hiện trên giường ta có thêm một người, nhìn kỹ, vốn là Ôn Ngọc, hẳn đang ngủ say, điều làm cho ta giật mình chính là, toàn thân hẳn đang xích lõa! Theo tiềm thức, ta nhìn nhìn lại chính mình, cứ nhiên ta cũng xích lõa như hẳn.

Đầu óc ta rối loạn, là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ ta tối hôm qua ta cùng Ôn Ngọc...vài hình ảnh mơ hồ hiện lên, hình như là hình ảnh ta hôn hẳn. Ta cúi đầu nhìn Ôn Ngọc, khuôn mặt hẳn như là gặp mộng đẹp, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn tươi cười, nhìn qua như là một thiên sứ thuần khiết.

Vốn là đang nằm mơ đi, nhưng đầu đau đến muốn nổ ra như đứt khoát đánh tan hy vọng mỏng manh của ta — hẳn là nằm mơ sẽ không cảm thấy đau a. Cùng một nhân loại phát sinh quan hệ, này kỳ thật không tính là gì, nhưng là, đối phương cứ nhiên lại là một nam nhân? Mặc dù ta đối với phụ nữ luôn luôn không có hứng thú, nhưng là, đối với nam nhân, ta lại càng chán ghét a!

Bây giờ phải làm sao bây giờ? Làm như hết thấy chưa bao giờ phát sinh? Hay là đánh thức hẳn hỏi một chút nên làm cái gì bây giờ? Hoặc là đứt khoát bỏ đi? Ta càng nghĩ, đầu càng đau lợi hại hơn, dưới loại tình huống này ta hẳn không có khả năng tự hỏi a, hay là trước đi tắm nước nóng, làm cho cả người thanh tỉnh một chút.

Cả người ta đang ngâm trong nước nóng, trong óc lại càng loạn, bất quá dù ngâm nước nóng ta vẫn còn cảm thấy uể oải cùng khẩn trương, lý trí của ta cũng bắt đầu ngưng tụ lại.

Tình hình chi tiết đêm qua mặt dù chi tiết ta không rõ ràng, nhưng ít ra ta biết lúc khởi đầu, nhớ tới ánh mắt Ôn Ngọc bình thường nhìn ta, ít nhất hẳn là hẳn thích ta đi, nói không chừng hẳn lấy cơ hội đêm qua để cùng ta một chỗ a.

Cùng Ôn Ngọc cùng một chỗ, ta bắt đầu tưởng tượng hình ảnh này, rất nhanh, toàn thân ta bắt đầu tê dại, không được, tuyệt đối không được. Nói như thế nào ta cũng là hồ ly. cũng là nhân vật đứng đầu trong hồ tộc, không nói đến trong hồ tộc có hồ nữ kiều diễm mỹ lệ, cho dù trong nhân loại có nhiều phụ nữ thanh thuần ôn nhu, ta cũng không có hứng thú với phụ nữ, như thế nào có thể coi trọng một người nam nhân? Nếu như nói như thế, nếu như ta thực sự thích nam nhân, nam nhân so với Ôn Ngọc anh tuấn, xinh đẹp,

thông minh, nhu thuận, có bản lĩnh chỗ nào cũng có, ta như thế nào có thể lại coi trọng người siêu xuẩn, pháp thuật siêu nát vụn, thần kinh siêu ngốc?

Hay là cùng hắn nói rõ đi, ta thật sự không có biện pháp cho hắn cái gì, chuyện tối hôm qua, tốt nhất hắn có thể quên đi, coi như chuyện gì chưa từng phát sinh, nếu không, ta cũng không có biện pháp cùng hắn hợp tác. Ta cũng không có hứng thú gì với hắn — đặc biệt là một nam nhân cùng nhau sống chung.

Chờ hắn tỉnh lại sẽ nói cho hắn, hãy quên chuyện tối hôm qua, hay là chính ta sẽ rời đi. Mặc dù làm như vậy có chút vô tình, nhưng nếu không phải hắn muốn ta uống rượu, cũng sẽ không bị làm cho có cục diện này, có phải không?

Cứ như vậy đi, ta nhắm mắt lại, trong nước mở rộng tứ chi, hưởng thụ nước nóng ôm lấy, thoải mái được làm cho ta có chút mơ màng buồn ngủ. Trong đầu ta đột nhiên hiện lên hình ảnh người, vốn là hình ảnh hai người xích lô giao quần lấy nhau, vốn là đoạn tình cảm lạnh liệt lưu lại đêm hôm qua, ta ngáp một cái, dù sao cũng là quá khứ, sau này cũng không có khả năng lại xảy ra, hay là không nên suy nghĩ.

Nhưng là, có chút không đúng! một loại cảm giác có điềm xấu bao phủ toàn thân ta, mấy hình ảnh vừa rồi có chút không thích hợp, nhất thời ta cũng nghĩ không ra rốt cuộc vốn là không đúng chỗ nào, nhưng mà tâm lý có một loại cảm giác rất bất an.

Ta hít một hơi thật sâu, bắt đầu chậm rãi hồi tưởng lại, thân thể hai người xích lô, tại trên giường quay cuồng triền miên, hai người cũng là nam nhân, một người là ta, một người vốn là Ôn Ngọc — không có gì không đúng à, là ta suy nghĩ nhiều a.

Không đúng! Ta thoáng cái ngồi dậy, tại sao, tại sao người ở dưới lại là ta? !

Ta từ trong nước bước ra, nhìn lại chính mình trong gương, người trong gương tròn to mắt nhìn ta, trong mắt tràn đầy biểu cảm khó có thể tin, da thịt trắng toát nhiễm thương vết thâm và hôn ngân cùng hạ thân mơ hồ truyền đến đau đớn nói cho ta biết, ta, Diễm Nha, một hồ yêu hơn ba nghìn tuổi, bị một nhân loại, bị một người so với ta nhỏ, so với ta lùn, loài người so với ta vô dụng, ta lại bị nam nhân ăn!

Là mơ đi? Ta hẳn là vốn là đang nằm mơ đi? Loại chuyện hoang đường này hẳn là chỉ có trong mộng đi? Ta kinh ngạc mà nhìn lại chính mình, làm những chuyện mà trước kia chưa từng làm, cũng là chuyện ta không nghĩ bản thân mình lại làm, ta lớn tiếng mà hét rầm lên.

Tiếng kêu bén nhọn kích thích tai, nhưng tại sao ta còn không tỉnh lại đây? Ta van người tùy tiện một người nào cũng được, đem ta đánh thức từ cái ác mộng đáng sợ này đi!

“Nha Nha, người làm sao vậy?” cánh cửa phòng tắm đột nhiên mở, một người mà giờ phút này ta nghĩ không muốn nhìn thấy nhất xuất hiện ngay cửa.

“Biển — ra — đi —” ta dùng hết khí lực toàn thân hét toán lên.

Cánh cửa nhanh chóng bị đóng lại, ta nhìn chằm chằm cánh cửa, có một cỗ ý muốn lập tức phá cánh cửa ra, bóp chết người đang đứng phía sau cánh cửa.

“Là sự tình gì? Người không sao chứ?” thanh âm lo lắng cùng với tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Câm miệng!” Ta nghiêng răng nói ra hai chữ.

Ngoài cửa an tĩnh chỉ chốc lát, thanh âm của Ôn Ngọc lại tiếp tục vang lên: “Nha Nha, người có nặng lắm không? Có phải hay không bị bệnh? Có muốn hay không ta mang người đi y...”

“Ta nói câm miệng!” Ta thoáng cao giọng, không gian lại an tĩnh trở lại.

Nếu ngoài cửa là người nào khác, ta đã sớm không chút do dự giết hắn rồi, nhưng là cái này là Ôn Ngọc, nghĩ đến vẻ mặt e lệ, ánh mắt sùng bái, ngo ngoe tươi cười của hắn, ta dĩ nhiên có chút mềm lòng. Ta liều mạng ngăn chặn tức giận của chính mình, một lần nữa lại một lần nói với bản thân, phải tỉnh táo, phải tỉnh táo, chuyện tối hôm qua là ngoài ý muốn, mặc dù tên Ôn Ngọc kia thật sự đáng chết, nhưng ai bảo tại ta uống rượu chứ?

Tuy nói tha như vậy hẳn thật sự không cam lòng, nhưng là muốn giết hắn ta cũng không hạ thủ được. Quên đi, dứt khoát rời đi nơi này, chỉ cần không gặp hắn, ta liền coi như hôm qua không có chuyện gì phát sinh.

Ta mặc xong quần áo, mở cánh cửa, bước đi ra ngoài.

Ôn Ngọc đứng ở cạnh cửa, vừa nhìn ta ra, hai tròng mắt của hắn liền phát sát lên, cười nói: “Nha Nha, người...”

Không đợi hắn nói hết, ta lạnh lùng cắt đứt lời hắn: “Không cần phải nói, ta không muốn gặp người.”

“Tại sao?” Ôn Ngọc vẻ mặt ngạc nhiên .

“Ta không muốn nói với người.” Tốt nhất không cần nói chuyện với ta, tốt nhất không nên tái xuất hiện ở trước mặt ta, nếu không, khó bảo toàn ta sẽ không một tay bóp chết người! Ta trực tiếp hướng đại môn đi đến.

“Người muốn đi đâu?”

“Không quan hệ tới người!”

“Oh. Vậy người buổi tối người muốn ăn cái gì? mấy giờ sẽ trở về?”

Ta xoay người, lạnh lùng mà nhìn hắn, một chữ một chữ chậm rãi nói: “Ta sẽ không trở về, vĩnh viễn!”

“Vĩnh viễn?” Ôn Ngọc kinh ngạc mà nhìn ta .

“Đúng vậy, vĩnh viễn!”

“Tại sao?” Ôn Ngọc giật mình mà nhìn ta , vẻ mặt mê hoặc.

“Không tại sao!” Ta cực lực khẳng định chính mình không nhìn lại hắn, nếu không nói không chừng thật sự đã bóp chết hắn rồi.

“Không thể!” thoáng cái Ôn Ngọc chạy tới cửa, mở rộng tay chặn trước cửa, vẻ mặt nghiêm túc mà nói, “Người không thể chạy! Người đáp ứng ta, người đã nói phải giúp ta!”

“Ta bây giờ đối ý có được hay không!” Lúc đầu cũng không biết là do âm mưu hay quỷ mê hoặc tâm hồn, cứ nhiên lại đáp ứng giúp hắn tước yêu. Bây giờ tốt rồi, cứ nhiên ngay cả chính mình cũng hồ đồ, họ Ôn quả nhiên là thiên địch của yêu tinh.

“Không được!” Ôn Ngọc nghĩa chính mà nói, “Làm người căn bản nhất là phải giữ lời, nam tử hán đại trượng phu, như thế nào có thể nói rồi không tính?”

“Ta càng muốn nói chuyện không tính, thế nào?” Làm người? Hừ, ta cũng không phải người!

“Người... Người...” Ôn Ngọc nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Tránh ra.”

“Không nên!” Ôn Ngọc nhìn ta, khuôn mặt nguyên bản nghiêm túc bỗng nhiên suy sụp xuống, bộ dáng cầu khẩn, “Nha Nha, người rốt cuộc làm sao vậy? Có chuyện gì sao, tối hôm qua chúng ta không phải hoàn hảo...”

“Người cầm miệng cho ta!” Không cần đề cập tới tối hôm qua, hắn nhắc tới tối hôm qua, lửa giận của ta thoáng cái bùng lên! Ta hung tợn mà trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, “Người còn dám nói tới chuyện tối hôm qua, chuyện tối hôm qua trong lòng người biết rõ ràng! Cứ nhiên còn dám hỏi ta làm sao vậy?”

“Người là vì tức giận chuyện tối hôm qua sao?” Ôn Ngọc bỗng bừng tỉnh, “Tại sao người lại tức giận a?”

“Tại sao lại tức giận? Người đối với ta làm cái loại này sự tình này còn hỏi ta tại sao tức giận?”

“Nhưng là, đó là do chính người muốn a” Ôn Ngọc vẻ mặt ủy khuất, “Chính người ôm lấy nhân gia và thân thể ta, còn nói người muốn, còn xé quần áo của nhân gia đến loạn thất bát tao, ta vẫn là nói người từ bỏ, người nắm lấy ta vừa ôm vừa sờ. Nhân gia tốt xấu cũng là nam nhân, bị người như vậy khiêu khích, đương nhiên cũng sẽ không nhịn được a. Hơn nữa, tối hôm qua người cũng thật cao hứng a.”

“Cao hứng? Ta là một nam nhân! Có người nam nhân nào cùng nam nhân khác làm cái loại này sự tình còn có thể cao hứng a?”

“Nhưng là, ta cũng thật cao hứng...” Ôn Ngọc nhìn thấy ánh mắt giết người của ta càng nói càng nhỏ, nhỏ đến nỗi càng nói càng không nghe thấy.

“Bởi vì ngươi không là nam nhân, vốn là một tên biến thái!” Hắc cư nhiên lại nói bản thân cao hứng?

“Nhân gia vốn đường đường là nam tử hán, mới không phải biến thái!”

“Nhân gia, ha, nhân gia.” Ta hướng về phía hắc rống to, “Chính ngươi nhìn lại bản thân ngươi từ trên xuống dưới có chỗ nào giống nam nhân? Có người nam nhân nào mở miệng nhân gia ngậm miệng nhân gia không?” Trời ạ, cứu cứu ta đi, nếu như tối hôm qua ta cùng một nam tử có khí khái một chút cũng tốt hơn a, hết lần này tới lần khác ngươi vốn là một tên thối tiểu tử nhất gan nhu nhược sợ chết!

“Ngươi như thế nào có thể nói nhân.... ta như vậy.” Ôn Ngọc nhìn ánh mắt giết người của ta, ngạnh sinh sinh mà đem chữ “gia ” nuốt xuống, nột nột nói, “Uh, nói ta.”

Ta một tay bóp cổ Ôn Ngọc, một chữ một chữ uy hiếp nói: “Chuyện tối hôm qua ngươi tốt nhất quên sạch sẽ cho ta, nếu dám cùng người khác nói ra nửa chữ, ta sẽ cho ngươi muốn sống không thể, muốn chết không được!” Mặc dù hắc có chết một ngàn lần một vạn lần cũng là đáng đời, nhưng là nếu giết chết một người vừa nát vừa lại xuẩn vừa vô dụng như vậy, dù ta là một yêu cấp thấp cũng sẽ không cần phải như vậy đi. Ta liều mạng dè xuống ý nghĩ muốn bóp chết hắc, buông lỏng tay ra, nhìn thấy hắc vừa vuốt cổ vừa ho khan, lạnh lùng mà nói, “Bây giờ, tránh ra.”

“Ta không nên!” Ôn Ngọc lui về phía sau hai bước, đem lưng gắt gao tựa vào cửa, lớn tiếng nói, “Ta sẽ không cho ngươi rời đi!”

“Ngươi cho rằng ngươi chống đỡ cánh cửa ta sẽ không đi được?” Ta hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới bức tường bên trái, lấy tay chỉ nhẹ vào vách tường “Ngươi đã từng thấy xuyên tường thuật chưa?”

“Ngươi thật sự phải đi?” thanh âm Ôn Ngọc thoáng cái thấp xuống.

Ta chỉ hừ một tiếng, cũng không nói với hắc.

“Thật sự không có cách nào sao? Ngươi thế nào cũng không chịu lưu lại sao?” Ôn Ngọc cúi thấp đầu xuống.

Thanh âm của hắc có chút run rẩy quanh quẩn trong phòng khách, lại có một loại thê lương không nói nên lời, nhìn hắc cúi đầu, một bộ dáng đáng thương bất lực, ta đột nhiên cảm giác được chính mình rất tàn nhẫn, thật sự cứ như vậy bỏ lại hắc? Nhưng trong nháy mắt, ta thật sự có một loại ý nghĩ xúc động muốn lưu lại, đã có thể chuẩn bị mở miệng nói ra, nhưng tình cảnh mãnh liệt hôm qua bỗng hiện lên trước mắt, cái loại nhục nhã cùng oán giận nói không nên lời thoáng cái lại tràn đầy trái tim ta, nguyên vốn tâm địa có chút nhuyển lại cứng ngắc đứng lên, ta lạnh lùng mà nói: “Đúng vậy.”

“Ta biết rồi.” Ôn Ngọc cúi đầu lên tiếng, thanh âm của hắc nghe như là muốn khóc.

Hắc hình như muốn khóc, trái tim của ta đột nhiên co rút đau đớn một chút, nếu như hắc khóc cầu ta, ta có thể hay không lưu lại? Ta lắc đầu, chính mình vốn là suy nghĩ nhiều quá đi, đêm qua xảy ra chuyện như vậy, ta không có giết hắc cũng là đại ân huệ rồi, như thế nào có thể tiếp tục lưu lại? Bây giờ, lập tức, lập tức rời đi!

“Như vậy...” khi ta đang chuẩn bị rời đi, Ôn Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, cười nói với ta, “Ta muốn nhìn một chút xuyên tường thuật, có được hay không?”

“Hảo!” Ta oán hận mà từ hàm răng nói ra hai chữ. Ghê tởm, nhìn khuôn mặt Ôn Ngọc giống như ngày thường sán lạn tươi cười, ta lại tìm không được một tia bi thương, ta còn tưởng rằng hắc sẽ đau khổ cầu khẩn, còn tưởng rằng hắc sẽ phi thường khổ sở, nghĩ không ra hắc lại cười được? Ác độc nhất chính là chứng kiến bộ dáng hắc cười như không có việc gì, trong lòng ta cư nhiên có một loại như là khổ sở lan tràn.

Trong lòng ta đọc chú ngữ, chuẩn bị xuyên tường, ta cảm giác rõ ôn ngọc đang chăm chú mà nhìn ta, nhưng là, cái người đáng chết này, hắc như vậy nhìn ta đi, hắc muốn nhìn bất quá là xuyên tường thuật thôi. Loài người luôn luôn đều là lãnh huyết vô tình, này không phải đã sớm biết sao? Đã quyết định phải đi rồi, cần gì phải nghĩ muốn nhiều như vậy đây?

Gấp lại sau, Ôn Ngọc — không, vốn là vĩnh viễn không hề gấp! Ta lạnh cười rộ lên, trực tiếp hướng vách tường đi đến.

3. Chương 3

Vốn tưởng rằng rời khỏi Ôn Ngọc là một chuyện vô cùng dễ dàng, ta cũng có thể dễ dàng vượt qua tình huống hần khóc lóc, thế thì còn có cái gì có thể lưu ta lại?

Ta sai lầm rồi.

Xuyên tường thuật ta dùng qua không dưới trăm lần, mỗi lần ta đều vươn tay chạm vào bức tường, xác định tay của ta vượt qua vách tường thì thân thể tái liên theo đó xuyên qua. Đây là thói quen từ nhiều năm trước của ta lưu lại, nhớ lúc trước có một ngân hồ chuẩn bị thi triển xuyên tường thuật liền đọc sai chú ngữ, đầu đập vào tường, tới hôm nay vẫn còn nhiều người giấu cọt .

Mặc dù ta biết chính mình tuyệt đối không thể nào phạm sai lầm như vậy, nhưng là, ta vẫn là theo thói quen vươn tay ra, ta biết bức tường trước mắt này sẽ giống như mặt nước, nuốt lấy cánh tay của ta, cánh tay, cho đến cả thân hình ta.

Nhưng là, lại có một chuyện không tưởng xảy ra, tay của ta cứ nhiên lại tình tường cảm nhận được sự tồn tại của bức tường?

Như thế nào có thể? Ta khó có thể tin nhìn bức tường, tường bóng loáng, bình chỉnh, rắn chắc, hoàn toàn mà, hoàn toàn mà tồn tại .

Là ta khí cực, cho nên đọc sai chú ngữ rồi? Ta tĩnh tâm lại đọc một lần chú ngữ, không được, bức tường vẫn chân thực như vậy.

“Làm sao vậy?” Trong lúc ta vừa nghi hoặc vừa kinh hãi, thanh âm Ôn Ngọc vang lên, “Không phải muốn cho ta xem xuyên tường thuật sao?”

“Đừng âm ỉ!” Ta không nhịn được mà quay đầu lại trừng mắt liếc hần một cái.

“Xuyên tường thuật mất linh rồi?” thanh âm Ôn Ngọc rất nhẹ, rất thấp, nhưng hết lần này tới lần khác từng lời thanh thanh sở sở mà chui vào tai của ta. Ghê tởm, hần đang bên tai ta mà hát sao? Ta có chút tức giận mà chuẩn bị quay đầu lại chỉnh hần.

“Xuyên tường thuật mất linh, vậy người thử thuận gian di động đi, dù sao cũng không sai biệt lắm.” Ôn Ngọc hảo tâm mà nhắc nhở .

“Không cần người dạy!” Ta có chút hỗn hển mà lên tiếng, bất quá lời Ôn Ngọc nói thế nhưng là đánh thức ta, nếu xuyên tường không được, vậy thử thuận gian di động cũng tốt.

Ta nhắm mắt lại niệm một lần chú ngữ, mở mắt ra nhìn, phát hiện chính mình cứ nhiên còn đang tại chỗ, một cỗ sợ hãi nói không nên lời nhất thời bao phủ toàn thân ta, từ khi ta bắt đầu tu luyện chưa bao giờ xuất hiện qua chuyện như vậy, pháp thuật của ta cứ nhiên mất linh rồi?

Ta bắt đầu bối rối, đem pháp thuật ta biết từng chút từng chút đọc ra, đem pháp thuật từng cái từng cái mà thi triển, phản ứng gì cũng không có, ta vẫn như trước đứng trong cái phòng khách không lớn của Ôn Ngọc.

Ta cứ nhiên mất đi pháp lực rồi, loại thừa nhận này giống như tia chớp xỏ xiên qua ta, ta khiếp sợ mà lui hai bước, chậm rãi ngã ngồi trên ghế sofa, trong đầu trống rỗng.

“nha nha, người làm sao vậy?” Ta giương mắt, nhìn thấy Ôn Ngọc ngồi chồm hổm ở trước mặt ta, tò mò mà nhìn ta .

Chẳng lẽ vì tới hôm qua cùng hần xảy ra quan hệ, cho nên pháp lực mất hết? Nhìn vẻ mặt vô tội của Ôn Ngọc, trong đầu ta hiện lên cái ý niệm này. Bất quá, hình như không đúng, hồ cùng người phát sinh quan hệ đâu phải lần đầu, chỉ nghe qua pháp lực càng sâu, chưa từng nghe qua mất đi pháp lực. Hướng hồ luôn

luôn chỉ có đắc đạo cao nhân cùng yêu kết hợp, tu hành sẽ bị hủy, từ chưa từng nghe qua yêu sẽ mất đi pháp lực địa.

“Cái này, có phải hay không là xuyên tường thuật?” Ngay lúc ta suy nghĩ đến đầu sắp nổ tung, thanh âm của Ôn Ngọc lại vang lên.

Ta nghiêng đầu nhìn, giật mình mà đứng lên, cơ hồ không thể tin được việc trước mắt – Ôn Ngọc đứng trước bức tường lúc này, mà tay của hắn, cứ nhiên biến mất trong tường.

Như thế nào có thể? Hắn như thế nào có thể xuyên tường thuật? Ngay lúc ta còn đang khiếp sợ, một chuyện khó tin lại xảy ra, Ôn Ngọc, đột nhiên tại ta trước mắt biến mất.

Khi ta còn không kịp phản ứng, Ôn Ngọc đột nhiên lại tại xuất hiện phía sau ta, hắn ôm thắt lưng ta, đem cằm để lên vai ta, cúi đầu nói bên tai ta: “Cái này, có phải hay không là thuần gian di động?”

“Hắn là vậy đi...” Ta kinh ngạc mà đáp.

Ôn Ngọc nhẹ nhàng mà nở nụ cười, miệng hắn phun nhiệt khí vào bên tai ta, ngứa ngứa a, ta rút lui thân thể muốn tránh ra, nhưng là Ôn Ngọc ôm rất chặt, ta nhất thời tránh không ra.

Hắn như thế nào có thể sử dụng thuần gian di động? Ta hỏi: “Tại sao người có thể sử dụng xuyên tường thuật cùng thuần gian di động?”

Ôn Ngọc cười mề mễ mà đáp: “Ta vốn đã biết.”

“Nói vậy.” Mặc dù xuyên tường thuật cùng thuần gian di động cũng không phải pháp thuật gì đặc biệt cao thâm, nhưng là đối với tróc yêu sư như Ôn Ngọc ngay cả tiểu yêu năm trăm năm không thu phục được mà nói, quả thực tựa như người bình thường nghĩ muốn bước lên mặt trăng.

“Ta không có nói vậy, ta còn biết cái khác.” Ôn Ngọc nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của ta, liền kéo lấy hai tay của ta, “cho ta mượn tay một chút, ta làm cho người xem.”

Ta căn bản vốn không tin lời của Ôn Ngọc, nhưng mà, tay của ta tinh tường cảm giác được một dòng nước ấm từ tay của Ôn Ngọc truyền đến bàn tay rồi đến trái tim ta, sau đó nhanh chóng lan đến toàn thân, một loại cảm giác quỷ dị nói không nên lời cũng như dòng nước đó từ từ lan ra trong lòng ta. Không thích hợp, phi thường không thích hợp, ta nghĩ đem tay của Ôn Ngọc buông ra, nhưng giật mình phát hiện, ta cứ nhiên không thể di chuyển được.

Lúc này, Ôn Ngọc buông tay, hai tay ôm ngực mà nhìn ta, trên mặt hắn vẫn là tươi cười, thế nhưng ta lại thấy trong mắt của hắn có một chút giảo hoạt, một chút tính kế cùng với rất nhiều rất nhiều đắc ý.

“Người bây giờ có phải hay không không thể di chuyển rồi?” Ôn Ngọc hỏi.

“đúng vậy.” Ta mặc dù không rõ lắm rốt cuộc là làm sao, nhưng ta có thể khẳng định, chuyện phát sinh trên người ta nhất định có liên quan tới Ôn Ngọc, ta nhìn hắn, lạnh lùng mà hỏi thăm, “Tại sao?”

Ôn Ngọc nhún vai: “Ta nói ta còn có pháp thuật khác, người không tin, ta nhân tiện làm cho người xem.” Hắn đột nhiên như là nghĩ đến cái gì, tiếp cận, cười hỏi ta, “Người có biết hay không đây là cái pháp thuật gì?”

Ta lắc đầu.

Tươi cười trên mặt Ôn Ngọc càng sâu, hắn thần cười hề hề mà nói nhỏ bên tai ta: “Pháp thuật này gọi là phước yêu chú.”

Nguyên lai là phước yêu chú. Không đúng, tại sao lại là phước “Yêu” chú đây? Ta giật mình mà nhìn Ôn Ngọc, chẳng lẽ, hắn biết ta là yêu?

Ôn Ngọc như là nhìn thấy, gật đầu nói: “Đúng vậy, ta biết người là yêu, hồ yêu.”

“Người, người vốn là biết từ lúc nào?”

“Khi lần đầu tiên gặp người, ta liền biết.” tay của Ôn Ngọc nhẹ nhàng vuốt ve mặt ta, “Người là một hồ yêu, một hồ yêu vô cùng xinh đẹp, một hồ yêu làm cho bất luận kẻ nào gặp người đều khuynh đảo.”

“Vậy người tại sao...” Tại sao lúc đầu không nói, tại sao giả bộ như không biết, tại sao làm bộ pháp thuật của mình nát vụn, tại sao muốn ta giúp người tróc yêu, tại sao muốn ta ở cùng người, tại sao không thừa dịp ta say rượu thu ta, tại sao cùng ta phát sinh quan hệ... Nhiều nghi vấn như vậy, làm cho ta không biết hỏi từ đâu.

“Ta biết người có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta, bất quá ngay lúc này người đứng khổ cực như vậy, không bằng chúng ta nằm rồi chậm rãi nói.” Ôn Ngọc ôm lấy ta, đem ta đến bên giường.

Nằm ở trên giường, trí nhớ đêm hôm qua thoáng cái xâm chiếm lấy trí óc của ta, ta cảm giác được toàn thân cũng không được tự nhiên, nhìn Ôn Ngọc nằm ở bên cạnh ta, chính là không chuyển mắt mà nhìn ta, ta liền đánh hắt một cái, hung tợn mà quát: “Mau buông ta ra.”

“Không nên!” Ôn Ngọc rất dứt khoát đáp.

“Người tên hồn đản này, tốt nhất lập tức thả ta, nếu không...”

“Nếu không thế nào? Uống máu ta, ăn thịt ta, lột da ta, rút gân ta, hủy đi cốt của ta?”

“Người nếu không lập tức thả ta, ta cam đoan những gì người vừa mới nói nhất định sẽ thành sự thật!”

“Ta sợ a

” Ôn Ngọc kéo dài thanh âm, miệng hần mặc dù nói sợ, nhưng ánh mắt của hần không thể hiện như vậy

Nhìn bộ dáng không hề sợ hãi của hần, ta đột nhiên nhận thấy tình cảnh của ta bấy giờ có chút không ổn, mặc dù ta còn không có thể khẳng định pháp lực của Ôn Ngọc cao bao nhiêu, nhưng có thể bất tri bất giác đem ta chế phục, cũng không phải người dễ đối phó. Nếu như ta lúc trước có phòng bị, cũng không nhất định sẽ thua hần, nhưng hỏng bét chính là để cho hần xuống tay trước, phong bế pháp lực của ta.

Bây giờ nên làm cái gì bây giờ? Ta trước nay chưa bao giờ bị quản chế bỗng có chút kinh hoảng, nhưng vì bản thân luôn luôn tỉnh táo khiến ta có thể nhanh chóng mà trấn tĩnh lại, nếu đã như vậy, cấp bách cũng vô dụng, huống chi bây giờ không phải là ta muốn như thế nào, mà là cái người đáng chết trước mắt này muốn như thế nào.

“Người muốn thế nào mới bằng lòng thả ta.” Ta hít sâu một hơi, nhìn thẳng Ôn Ngọc.

“Ta thế nào cũng sẽ không tha người.”

Ôn Ngọc trả lời làm cho ta rất ngạc nhiên, không buông tha ta, chẳng lẽ — hần muốn giết ta? Là đang nói giỡn với ta đi, ta giương mắt, nhưng lại phát hiện ánh mắt trước nay chưa từng có của Ôn Ngọc chăm chú mà nhìn ta.

Hần cư nhiên nghĩ muốn giết ta? Loại thừa nhận này khuếch tán trong đầu của ta, một cỗ lửa giận không tên cũng bắt đầu thiêu đốt trong lòng ta, tên hồn đản này, cư nhiên nghĩ muốn giết ta? Ta cái gì chưa từng làm — không, ta đã làm, làm một đống chuyện ngu xuẩn, ta là đồ ngu ngốc bị hần lừa giỡn, dối trá, bị ảnh hưởng bởi nước mắt cá sấu của hần, ta ngu ngốc lại đi giúp một tróc yêu sư pháp lực cao cường là hần, ngu nhất là sau khi biết ta bị hần chiếm tiện nghi lại nhất thời mềm lòng mà tha hần — mà hần, cư nhiên muốn giết ta? Trách không được đại ca nói loài người không phải đều tốt, hồ tiên báo ân căn bản đã là chuyện rất xưa rồi, tất cả loài người, đều vững chắc trong lòng một tư tưởng lấy oán báo ân.

“Nếu đã rơi vào tay người, ta cũng không còn muốn biết gì, muốn giết muốn chém, người muốn làm gì cũng được.” Ta oán hận mà trừng mắt nhìn Ôn Ngọc, muốn giết ta thì giết đi, bất quá, người nếu muốn nhìn ta đau khổ cầu khẩn, đó là vọng tưởng!

“Người không phản kháng?” hai tròng Ôn Ngọc thoáng cái phát sáng lên, vẻ mặt mừng rỡ.

“Hừ.” Biết rõ còn hỏi, ta bây giờ thành cái dạng này, như thế nào có thể phản kháng?

“Thật tốt quá, nha nha, ta đã biết, ta đã biết!”

“Biết cái gì?” Nhìn bộ dáng quơ tay múa chân của Ôn Ngọc, ta không nhịn được hỏi một câu.

“Cái này!” Ôn Ngọc đột nhiên cười đến hết sức quỷ dị, hần vươn tay an ủi sờ mặt của ta, sau đó cúi đầu hôn lên môi ta.

Hắn đang làm cái gì vậy? Ta trừng lớn hai mắt, thế nhưng trước mắt chỉ là một mảnh mơ hồ, thoảng cái tất cả suy nghĩ của ta đều dừng lại, trong đầu trống rỗng, cảm giác duy nhất là ở môi, ẩm áp mà có chút khô ráo.

“Người làm sao vậy? Phát gốc cái gì? Nha nha, nha nha...” Ôn Ngọc thấp giọng gọi ta, lý trí của ta từng chút từng chút mà hồi phục, tầm mắt cũng bắt đầu rõ ràng.

“Người, người mới vừa rồi... Mới vừa rồi...” Nhìn môi của Ôn Ngọc, ta vẫn không xác định được đã phát sinh chuyện gì.

“Mới vừa rồi?” Ôn Ngọc đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười nói, “Người nói chính là hôn hử.”

“hôn?” Có ý tứ gì?

“Đúng vậy, ta biết người cũng yêu ta, cho nên ta hôn người!”

“Ta cũng yêu người?” Ta đã hoàn toàn không rõ đây là tình huống gì, căn bản ta muốn hấn tha cho ta.

“Mặc dù ta biết người yêu ta, bất quá khi nghe chính miệng người nói ra ta cũng rất cảm động a!” Ôn Ngọc một bộ đáng say mê.

Hắn rốt cuộc đang nói cái gì? Ta cố gắng cũng không thể hiểu những gì Ôn Ngọc nói, hắn không phải là muốn giết ta sao? Như thế nào bây giờ biến thành ta yêu hắn rồi? Là những gì hắn nói có vấn đề, hay là ta nghe có vấn đề?

“Bây giờ người biết người yêu ta rồi, sẽ không nhất định phải đi a, chúng ta có thể cùng nhau ân ái ái ái đến bạc đầu...”

“Người cảm mến cho ta!” Ta lớn tiếng cắt đứt lời hắn, “Ai nói ta yêu người ? !”

” vừa rồi chính người mới nói.” Ôn Ngọc rất đứng đắn mà trả lời ta.

“Ta chỉ là muốn tha cho người thôi!” Tên hỗn đản này, hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

“Cho nên ta mới nói người yêu ta, nếu không như thế nào người lại có thể tha cho ta. Nếu người không yêu ta có thể nào tùy tiện tha cho ta như vậy.” Ôn Ngọc càng nói càng đắc ý, “Người nhất định là chưa rõ bản thân người yêu ta, nhưng là một khi ta nói ra, áp lực tình cảm người chôn giấu đã lâu thoảng cái bộc phát ra, người không chút do dự đã nói ra rồi. những chuyện người giấu trong đáy lòng đã không có ý tứ mà nói ra, làm cho ta nhận thức được người yêu ta, bây giờ người nhất định phi thường cao hứng đi...”

Nghe Ôn Ngọc tự biên tự diễn nói năng không ngừng, làm cho ta nghĩ không thông, ta chỉ có một cảm giác — hắn nhất định bị bệnh vọng tưởng!

“... Cho nên, nha nha, ta nhất định sẽ hảo hảo đối đãi người, chúng ta nhất định sẽ như vương tử cùng công chúa sống cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.”

Người trước mắt này nếu như không phải người điên, như vậy ta nhất định là người điên! Cho dù ta bây giờ không phải người điên, nhưng nếu còn nghe hắn nói nữa, khẳng định ta đây rất nhanh sẽ điên. Ta có chút thất bại mà muốn hắn cảm mến, nhưng lại phát hiện trong mắt hiện lên một mạt ý cười nồng đậm.

Ý cười? Ta nhất thời tỉnh táo lại, hắn là cố ý , có lẽ là vì chọc giận ta, có lẽ là vì giễu cợt ta, ta nếu cứ như vậy mà bị hắn đùa bỡn, chẳng phải là rất dọa người sao? Ta lạnh lùng mà nhìn hắn: “Không nên giả bộ, người rốt cuộc muốn thế nào, nói thẳng thì tốt rồi.”

“Giả bộ cái gì?” khuôn mặt hắn vẫn cứ như trước không hề có tà khí.

“Người lòng ta đã rõ ràng.”

“rõ cái gì? Nhân gia thật sự không biết a.”

“Ôn Ngọc, ta biết người pháp lực cao cường, người không cần phải giả bộ cái bộ đáng cái gì cũng không hiểu ngu ngốc cùng vô dụng a, điều kiện gì người mới bằng lòng thả ta?”

“Ta không phải đã nói rồi, mặc kệ như thế nào ta cũng sẽ không tha cho người, cả đời này , ta đều phải giữ người lại bên người ta.”

“Người không cần nói giỡn, ta là nói thật.”

“Ta cũng vậy. Nói thật!” hai tròng mắt Ôn Ngọc nhìn thẳng vào ta, khuôn mặt mang ý cười bỗng dưng nghiêm túc dị thường, vẻ mặt hấn ngưng trọng làm cho ta có một loại cảm giác không ổn.

“Người...”

“Ta từ lần đầu tiên gặp người, chỉ biết người là người ta muốn tìm, cả đời này, ta cũng sẽ không để người rời khỏi ta.”

“Người điên rồi...” Ta thì thào nói nhỏ.

“Điên thì điên a.” Ôn Ngọc cúi đầu, tại trán ta, gương mặt, môi, bên tai ta khẽ hôn, “điên vì người, là vinh hạnh của ta.”

“Người không biết, từ lần đầu tiên ta gặp người, ta cũng đã điên rồi. Mỗi ngày nhìn người nhưng lại không thể đụng vào người, đó là loại dày vò so với điên còn muốn khổ sở hơn. Người hết lần này tới lần khác ta biết người không phải là người bình thường, người là một yêu xinh đẹp mà lại kiêu ngạo, là hồ ly lãnh khốc cơ địa, một có chút gió thổi cỏ lay, người cũng có thể biến mất không thấy tăm hơi. Cho nên ta phải cẩn thận điều khiển trái tim, cẩn thận lại cẩn thận, tuyệt đối không thể để nhỡ người rời khỏi ta.”

“Người không biết lúc say rượu người có bao nhiêu nhiệt tình, quyến rũ cỡ nào, ta căn bản không cách nào khắc chế cũng không nghĩ muốn khắc chế, mặc dù biết người sau khi thanh tỉnh sẽ giận dữ, nhưng là quản không được nhiều như vậy rồi, nhưng mà nghĩ không ra người phải rời khỏi ta? Nếu như ta hảo khuyên bảo, đau khổ cầu khẩn đều không thể khiến người thay đổi chủ ý, ta quyết định không từ thủ đoạn cũng muốn lưu người lại.”

“Ta nguy trạng thật sự là rất hoàn mỹ, cho nên thành công mà bắt được người, hồ ly xinh đẹp.”

Thanh âm tràn đầy từ tính của Ôn Ngọc không ngừng nổ trong đầu ta, ta đã hoàn toàn không cách nào suy nghĩ rồi, mọi chuyện đã vượt qua khỏi tưởng tượng của ta, ta chỉ al2 ngây ngốc mà nhìn Ôn Ngọc.

“nha nha, người còn nhìn nhân gia như vậy, nhân gia sẽ không nhin được a.” Ôn Ngọc đột nhiên dùng âm thanh ngọt ngào mị nhân nói.

“Người muốn làm gì?” trong mắt Ôn Ngọc đầy kì dị cùng hoang mang, làm cho ta có dự cảm phi thường không rõ.

“Hai người yêu nhau cần phải yêu đến trên giường, người nói ta còn có thể muốn làm gì?”

“Cái gì yêu nhau, cái gì trên giường, người tốt nhất lập tức thả ta, nếu không...” Nếu không thế nào, bây giờ ta còn có thể thế nào?

“Người không cần lo lắng, người nhất định sẽ thích a.”

“Tuyệt đối không có khả năng!” Ta chém đinh chặt sắt mà nói, hy vọng thái độ kiên quyết của ta có thể làm Ôn Ngọc thay đổi chủ ý.

“Thử xem sẽ biết. lúc say rượu người rất nhiệt tình làm ta có chút hít thở không thông, không biết lúc thanh tỉnh người sẽ có bao nhiêu phong tình.” Ôn Ngọc chậm rai cởi áo ta, môi của hấn dco5 theo xương quai xanh của ta từ từ hôn xuống dưới, tay đã ở trên người ta loạn động.

“Người làm gì, buông... Dừng tay... Hả... Hả... Uh...” phía dưới bị hấn khiêu khích, cơ thể của ta cư nhiên có phản ứng, nguyên bản là đang phẫn nộ khiển trách thành cúi đầu rên rỉ. hồ tộc ta là phi thường mẫn cảm, từ trước đến nay ta chưa bao giờ thống hận bản thân là hồ như bây giờ, mới vừa rồi ta còn có lời thề son sắt là sẽ không, giờ phút này phản ứng của ta thể nhưng lại hoàn toàn trái ngược chuyện không xong chính là, ta phát hiện, loại sự tình này, ta thật sự có thể thích a... ..

“Ta đã nói người sẽ thích mà.” Một đoạn tình cảm mãnh liệt trôi qua Ôn Ngọc liền mỉm cười thỏa mãn, nhìn hấn còn giống hồ ly hơn, còn ta thì giống như gà con bị hấn ăn sạch.

“bất quá đó chỉ là thể chất đặc biệt của hồ tộc mà thôi.” Nhìn hấn mập mờ tươi cười, nhớ tới chính mình mới vừa rồi phóng đảng phối hợp, vừa xấu hổ vừa giận ta liền tìm một lý do quang minh chính đại.

“Không sao cả, chính là từ nay về sau thể chất đặc biệt này chỉ thuộc về ta” Ôn Ngọc nói, đột nhiên nở nụ cười, “Thành thật mà nói đi, ta vẫn nghĩ người ta yêu sẽ là một phụ nữ dịu dàng nhu nhược, xấu hổ, kiêu diễm, nhu tình như nước, nghĩ không ra người lại hoàn toàn ngoài dự liệu của ta, đã là một yêu tinh thì không nói đến đi, cư nhiên là một nam nhân, thật là có chút hao tâm tổn trí a.”

“như vậy cũng thật đơn giản, thả ta, đi tìm người phụ nữ người muốn!” Hồn đản, cái gì gọi là hao tâm tổn trí, người nghĩ rằng ta thích cùng nam nhân sao?

“Ta cũng muốn lắm, nhưng là không có biện pháp, ta là rất chung tình a, nếu đã yêu người rồi, ta nhất định sẽ luôn yêu người.” Ôn Ngọc nhẹ nhàng hôn lên trán ta, bên tai ta như thổi miên mà thấp giọng nói, “Ta yêu người, nhớ kỹ, kiếp này kiếp này, ta yêu, chỉ có một mình người.”

“Ta chẳng muốn quản người yêu người nào, ta rất mệt, muốn ngủ, không cần làm ồn ta.” Sớm đã mệt mỏi không chịu được ta tức giận nói với hắn một câu, chỉ là nguyên bản đang phần nộ lại trở nên bình hoãn hơn rất nhiều.

Ta nhắm mắt lại, trong lòng tự nhủ, bây giờ bởi vì bản thân quá mệt mỏi nên không thể tức giận, ta cũng không phải tâm đại độc ác. Chờ ta nghỉ ngơi đủ rồi, Ôn Ngọc, ta sẽ tiếp tục hận người!

4. Chương 4

Loài người thường nói hồ ly vốn là loài động vật狡 hoạt nhất trên đời, mà ta cũng luôn luôn cho là như vậy. Bất quá bây giờ ta mới biết được trên thế giới còn có động vật so với hồ ly còn muốn狡 hoạt hơn, đó là một người tên là Ôn Ngọc. Hắn âm hiểm xảo trá, chỉ sợ dù là hồ tộc cấp thấp không phẩm chất cũng không theo kịp hắn...

“Thân thân, người không nên đi nhanh như vậy a, chờ ta một chút!”

Ta là quỷ mới chờ người, ta oán hận mà nghĩ, cái này đáng chết này lừa gạt ta, ta xem người nên dứt khoát chuyển thành hồ ly đi, tróc yêu sư làm gì?

“Người lại tức giận cái gì a?” Ôn Ngọc tăng cước bộ, chạy đến phái trước ngăn cản ta, vẻ mặt vô tội mà nhìn ta.

“Ta đã biến diện mạo thực của người, người không cần phải giả trang nữa” Nhìn bộ dáng của hắn thiên chân vô tà, ta sinh khí mà nói ra. Chính là khuôn mặt này, bộ dáng như là rất đơn thuần vô tội, kỳ thật bên trong vừa âm hiểm vừa hèn hạ.

“Nhân gia là bởi vì thích người mới giả bộ rất ngu, nếu không người đã sớm phát ống tay áo bỏ đi, người đã đem trái tim của ta chôn xuống vực sâu vạn trượng.”

“Ta không cần người thích!” Ta hít một hơi thật sâu, dùng bộ dạng bình thản nói, “Chuyện trước kia ta cũng không cùng người so đo, dù sao chuyện không muốn cũng đã làm ra, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đường ai nấy đi, không cần gặp lại.”

“Không được!” Ôn Ngọc lớn tiếng nói, “Ta nói rồi, ta muốn cả đời cùng người một chỗ.”

“Ta là hồ yêu.”

“Ta biết, như vậy thì thế nào.”

“Ta là nam.”

“Ta cũng vậy. có vấn đề gì sao?”

“Người có từng nghe qua gay? Có từng nghe qua đồng tính sẽ bị khiển trách? Chúng ta tuyệt đối không có khả năng cùng một chỗ!”

“Hả, Nha Nha, ta vốn là nghĩ người chỉ yêu ta có một chút mà thôi, bây giờ ta mới biết được, nguyên lai người yêu ta so với thái bình dương còn muốn sâu hơn.”

“Người lại nói bậy bạ gì đó, người nào yêu người chứ?” Trời ạ, là hần nghe không hiểu tiếng người hay là ta không hiểu tiếng người?

“Đương nhiên là người rồi.” Ôn Ngọc nghiêm trang mà nhìn ta, “Yêu sẽ hấp thụ tinh khí người, người sợ nếu người cùng ta một chỗ, sẽ bất tri bất giác mà hại ta, hơn nữa hai người chúng ta đều là nam nhân, trong mắt người đời là chuyện bất bình thường, người vì lo cho ta, sợ ta bị thể nhân thóa mạ, khinh bỉ, cho nên người phải rời khỏi ta. Lúc người nói muốn rời khỏi ta, kỳ thật trong lòng người nhất định là rất đau a, người suy nghĩ cho ta như vậy, ta rất cảm động a.”

“Người nghĩ quá nhiều rồi...” Đây có phải hay không là ông nói gà, bà nói vịt?

“Yên tâm, ta cũng không phải là người bình thường, không có việc gì. Về phần người khác nói như thế nào, cho dù toàn bộ thể giới có phản đối, toàn bộ vũ trụ kháng nghị, ta cũng sẽ bài trừ mọi khó khăn, cùng người một chỗ.”

“Ai nói với người như vậy, ta nói chính là...”

“Ta mặc kệ, dù sao người ăn ta, người phải chịu trách nhiệm!” Không đợi ta nói hết, Ôn Ngọc thoáng cái cắt đứt lời ta.

Ta ăn hần? Nhớ tới chuyện phát sinh hôm qua, ta thoáng cái bốc hỏa, ta còn chưa tìm hần tính sổ, cư nhiên hần lại nói như vậy? Ta thở hổn hển mà quát: “Người đang nói chuyện ma quỷ gì, rốt cuộc là ai ăn ai hả?”

“Đương nhiên là người ăn ta.”

“Người...”

“Vốn chính là vậy.” Ôn Ngọc không biết từ nơi nào lấy ra một khối đường quả, nhét vào trong miệng ta, từ từ nói, “Nào, bây giờ trong miệng người có đường quả, cho nên người ăn đường quả, đúng không?”

Ta gật đầu.

“Còn nữa, ngày hôm qua là ta ở trong cơ thể người, cho nên, là người ăn ta!” Ôn Ngọc dương dương đắc ý với cái kết luận vừa nghĩ ra.

Ta đã tức giận đến nói không ra lời rồi, ta liều mạng áp chế tức giận của bản thân, trong lòng tự nói với mình, hần chỉ là một con heo nói nhăng nói cuội! Ta hít một hơi thật sâu, cực lực khiến cho chính mình bình tĩnh trở lại, nếu cùng người hèn hạ âm hiểm này nói thêm gì nữa ta nhất định sẽ bị tức chết. Nhìn Ôn Ngọc một bộ dáng thiên hạ thái bình, ta lạnh lùng mà đối hần nói: “Mặc kệ thế nào, ta sẽ không cùng người một chỗ.”

“Tại sao?” Ôn Ngọc lại bày ra ánh mắt vô tội của hần.

“Ta không muốn cùng một chỗ với người nhỏ hơn ta.” Lấy cớ này thật sự là thật tốt quá, ta thể nhưng lại lớn hơn người ba ngàn tuổi, người không phải muốn bài trừ muôn vàn khó khăn sao? Không cần nhiều phiền toái, một tuổi cũng được xem là khó khăn tốt nhất rồi, ba nghìn bốn trăm năm mươi bốn khó khăn này ta xem người làm như thế nào?

“Tiểu?” Ôn Ngọc giật mình mà nhìn ta, nhìn một chút, sau đó thần bí cười mà kéo ta lại gần, “Người không nên lớn tiếng như vậy, ta sẽ sợ lắm a.”

“Cái gì chứ? Người không nên nói sang chuyện khác!”

“Ai nha, loại chuyện này sau khi chúng ta về nhà rồi lên giường chậm rãi thảo luận a, ở trên đường cái này, người khác nghe được sẽ không tốt.”

“Người đang nói cái gì a?” Kỳ quái, tại sao ta nghe không hiểu.

“Hảo a... Hảo a, nói tại trên đường, chúng ta nói ngay lúc này.” Ôn Ngọc vẻ mặt ủy khuất, “Nguyên lai người thích như vậy, nhưng mà bản chất cũng là trời sinh, cũng không cần nóng, thổi thổi sẽ lớn a. Chờ một chút ta sẽ đi mua cho người một cây xoa bóp đặc biệt, bất quá người cũng thật là, kích thích của ta cũng lớn mà, người cư nhiên còn muốn lớn hơn nữa? Ta thật không hiểu a.”

“Người... Người...”

“Bất quá, ta một chút cũng không nhỏ, không tin về nhà chúng ta thử xem.”

“Người là sắc quý! Người là đang nghĩ đến cái gì, ta nói chính là tuổi!”

“Tuổi hử, cái này cũng thật phiền toái...” Nhìn Ôn Ngọc cau mày, vẻ mặt phiền não, ta thở phào nhẹ nhõm, nói không chừng có thể thoát khỏi người điên này.

“Nha Nha, người bao nhiêu tuổi?” Ôn Ngọc cúi đầu nghĩ một chút, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lại bắt đầu ló ra quang mang tính kế.

“Ba nghìn bốn trăm... Uh, ba nghìn bốn trăm tuổi.” Người như thế nào lại không biết, ta cũng không tin người có thể đếm mười bảy tuổi cho là lớn hơn ba nghìn bốn trăm mười bảy tuổi!

“Mặc dù năm nay ta chỉ có mười bảy tuổi, nhưng mà tuổi thật sự của ta so với người lớn hơn!”

“Người đang nói chuyện quái quỷ gì, mười bảy tuổi của người so với địa linh còn nhỏ hơn, cứ nhiên có thể lớn hơn ta?” Ta khinh thường mà nhìn hắn.

“Đương nhiên rồi!” Ôn Ngọc một bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng mà nói, “Người là hồ, lấy tu vi của người có thể sống đến ba vạn năm, cho nên tuổi của người mới chỉ được một phần mười. Mà ta là người, giả thiết ta chỉ có thể sống đến tám mươi lăm tuổi, ta hiện tại đã sống qua một phần năm rồi. Nếu như chúng ta dùng phần trăm để tính, người năm nay mới mười tuổi, mà ta đã hai mươi tuổi rồi. Cho nên, tuổi của ta so với người lớn hơn!”

Trên đời này có chuyện như vậy sao? Nhìn vẻ mặt cây ngay không sợ chết đứng của Ôn Ngọc đầu của ta lại bắt đầu đau, trời ạ, ai tới cứu ta! Gặp bộ dạng cười đến đặc ý của hắn, ta liền muốn cho hắn một nan đề: “Hảo, không nói tuổi, ta không muốn cùng một chỗ với người lớn hơn ta!”

“Lớn? Ta chỉ lớn hơn người hai cm!”

“Một chút cũng xem như là lớn rồi, huống chi hai cm?”

“Ta mới mười bảy tuổi, lại đang trong thời kỳ phát triển, rất nhanh sẽ cao hơn người”

“Chờ người cao hơn rồi hãy tới tìm ta!” Khi đó ta tuyệt đối sẽ không cho tên ôn thần nhà người tìm được!

“Như vậy có thể nói là, nếu như bây giờ ta có thể cao hơn người, người sẽ không đi, sẽ cùng ta một chỗ?” Ôn Ngọc cẩn cẩn dục dục hỏi ta.

“Đúng vậy!” Ta trên dưới đánh giá hắn vài lần, có chút đặc ý nói, “Đáng tiếc, xem ra ta không đi là không được rồi.”

“Chờ một chút!” Ôn Ngọc kéo ta, trên mặt lộ ra giả hoạt tươi cười, “Chúng ta đến đây xem.”

“Không cần, dù sao bây giờ người vẫn là lớn hơn ta.”

“Không được!”

“Người muốn sao.” Ta không nhìn được mà nhìn hắn một cái, mặc kệ như thế nào hắn cũng không có khả năng cao được hai cm, để cho hắn hết hy vọng cũng tốt.

“Ta nói trước, nếu ta có thể cao hơn người, ta không cho người chạy trốn, trái lại từ nay về sau phải cùng ta một chỗ.” Ôn Ngọc trịnh trọng mà tuyên bố.

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của hắn, trong lòng ta đột nhiên có dự cảm bất hảo, hình như là dự cảm lần này sẽ thất bại. Không có khả năng, trong lòng ta tự cổ động, hắn không có khả năng đột nhiên cao hơn, ta lấy lại bình tĩnh: “Hảo, ta đáp ứng người.”

“Đến đến đến.” Ôn Ngọc kéo ta đến chỗ rẽ lên lầu của cầu thang, nhìn chung quanh một chút xem có người hay không.

“Này, người kéo ta đến nơi đây để làm chi.”

“Để cho người khác chứng kiến sẽ không tốt.”

Hắn có cần phải nhàm chán như vậy hay không, chỉ đo chiều cao mà thôi, sẽ khiến người khác sợ hãi sao? Ta tức giận mà trừng mắt liếc hắn một cái: “Ổ chỗ này không tốt, bên kia đường có bãi đỗ xe, tới đó đi “

“Không cần không cần, người nào cao người nào lùn liếc mắt một cái có thể thấy được, không cần phải phiền toái như vậy.” Ôn Ngọc bày ra bộ dáng nắm chắc thắng lợi.

Hắn lại làm cái quỷ gì? Nhìn Ôn Ngọc cười đến hết sức quỷ dị, ta có cảm giác chột dạ, vừa nghĩ muốn mở miệng hỏi hắn như thế nào, chỉ thấy Ôn Ngọc vươn tay tới trước ngực ta ấn một cái, ta chỉ cảm thấy ngực đau xót, lập tức khuếch tán đến toàn thân, nhất thời toàn thân vô lực, xụi lơ trên mặt đất.

Một lúc sau, ta liền phát hiện chính mình đã hiện ra nguyên hình hồ ly quỳ rạp trên mặt đất, mà tên hung thủ thì đang ngồi trên mặt đất nhìn ta, cười hì hì nói với ta: “Ta đã nói liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, có đúng hay không a, Nha Nha thân ái?”

Âm hiểm hèn hạ hạ lưu vô sỉ xấu xa! Ta đối với hắn nhe răng nhếch miệng, hận không thể một trào hủ đi tươi cười của hắn.

Ôn Ngọc cười nắm tay của ta – sửa chữa, hắn vốn là nắm hai cái chân trước của ta mới đúng — làm cho ta đứng thẳng đứng lên: “Người nói có phải không nào, người đứng lên như vậy, cũng chỉ tới thất lưng ta. Cho nên rất rõ ràng, người so với ta lùn hơn!”

Ta đã tức giận đến ngay cả nói cũng không nói được, Ôn Ngọc đem ta ôm vào trong ngực, một bên vuốt đầu ta, một bên dùng ngữ khí than thở nói: “Nha Nha, ta là lần đầu tiên thấy nguyên hình của người, người hảo đáng yêu a, lòng của người sờ thật nhuyễn thật thoải mái a.”

Đáng yêu cái đầu người! Người là cái tên Vương bát dẫn đáng chết, cư nhiên lại không biết xấu hổ dùng thủ đoạn như vậy! Ta liều mạng lắc lắc thân thể, muốn ly khai khỏi lòng ngực hắn, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại ôm ta thật chặt, ta căn bản không có biện pháp giãy, ta ngẩng đầu hung hăng mà trừng mắt nhìn hắn, dùng ánh mắt nói với hắn: mau buông ta ra!

“Thân thân, nói chuyện phải giữ lời a, người đã nói nếu ta so với người cao hơn người sẽ ở lại bên cạnh ta, nơi nào cũng sẽ không đi, vĩnh viễn ở cùng ta! Được rồi được rồi, không nên xoay tới xoay lui, để cho ta ôm một cái a.”

Người xấu xa là người? Ghê tởm, nhìn Ôn Ngọc một bộ dáng tươi cười, ta giận dữ hé miệng hướng cánh tay của hắn mà cắn xuống .

Ta rõ ràng mà cảm giác được răng của ta trong cơ thể hắn, lưỡi ta rất nhanh nếm được mùi máu tươi, nhưng mà trên người ta thế nhưng một chút cũng không cảm giác được hắn sẽ buông tay. Là ta cắn quá nhẹ sao? Ta lại tăng thêm lực đạo, nhất thời máu từ trên tay hắn chảy ra, nhưng hắn vẫn như trước đem ta ôm thật chặt.

Hắn là ngây dại choáng váng, hay là hôn mê? Ta dừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng lại phát hiện hắn rất có tinh thần, bất quá chỉ là nhẩn máy lại, tươi cười trên mặt cũng có chút cứng ngắt, xem bộ dáng hắn có lẽ ta cắn cũng không nhẹ. Hừ, đáng đời! Ta đem đầu xoay chỗ khác, không hề nhìn hắn.

“Được rồi được rồi, người không nên tức giận, ta buông ra người là được” Ôn Ngọc đem ta thả trên mặt đất, lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ta.

Ta lui ra phía sau hai bước, nhanh chóng biến thành hình người, hung tợn mà trừng mắt nhìn hắn, vốn định mắng hắn vài câu, nhưng là nhìn thấy hắn miến cưỡng tươi cười cùng với cánh tay phải tràn đầy vết máu, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không biết nên nói cái gì.

“Nha Nha, bây giờ chúng ta về nhà? Hay là đi cửa hàng?”

“Cửa hàng?” Ta ngăn ra.

“Đúng vậy, lúc này ta đáp ứng sẽ mua cho người một cây xoa bóp.” Ôn Ngọc cau mày, vẻ mặt hoang mang, “Bất quá, người thật sự muốn mua sao? Nếu thật sự, cái kia có phải hay không ta đã không có biện pháp thỏa mãn người, ta đây có hay không thật mất mặt?”

Tại sao lúc này ta cắn tay hấn, mà không phải là cổ họng của hấn a? Ta yên lặng mà tự nhủ với lòng, áp chế tức giận của chính mình, ta phát hiện, từ khi ta nhận thức tên ôn thần này, tính tình ta càng ngày càng bất hảo, tức giận cùng tính kẻ càng thường xuyên hơn. Ta thực chẳng muốn để ý tới hấn, quay đầu đi.

“Nha Nha, người làm sao vậy? Người không nên đi mua a, ta đi một mình thì được rồi.” Ôn Ngọc như là phát hiện sắc mặt ta cực kỳ khó coi, tự giác ngậm miệng lại, chỉ là yên lặng mà đi sát phía sau ta.

Sau khi đếm tới một trăm bảy mươi bốn ngàn, ta đã hoàn toàn bình tĩnh, ta dừng cước bộ, thản nhiên mà nói: “Ta nếu đáp ứng, sẽ không thất hứa, người không nên đi theo ta, ta muốn yên lặng một chút.”

“Không quan hệ, đi theo người một chút cũng không khổ cực, ta thích cùng tản bộ với người.”

loài người âm hiểm này nhất định là đến khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, trong lòng ta yên lặng mà đếm từ một tới mười, ta hít sâu một hơi, xoay người lại gầm nhẹ: “Người thật sự nghe không hiểu tiếng người?”

Ôn Ngọc như là bị kinh hách, sau đó gục đầu xuống, một bộ dáng đáng thương: “Ta chỉ ... Chỉ là nghĩ muốn đi theo người...”

Lại tới nữa lại tới nữa, hấn lại giả trang ngu ngốc rồi, hay căn bản diện mạo thật của hấn chính là ngu ngốc? Ta muốn hảo hảo mắng hấn vài câu, nhưng lại giật mình phát hiện sắc mặt hấn trở nên tái nhợt, mà dòng máu đỏ tươi dọc theo tay phải của hấn không ngừng chảy xuống.

“Này, tay người chảy máu.” Nhìn bộ dáng sắp ngất xỉu của hấn, ta đột nhiên cảm giác được có chút không yên tâm, dù sao đó cũng do ta cắn.

“Ta biết.” Ôn Ngọc đáp lời ta, “Đau quá a.”

“Một đại nam nhân, không nên luôn giả bộ đáng yêu, người cho rằng người mới có bảy tuổi sao?”

“Nhưng là, trời sinh nhân gia chính là đáng yêu như vậy.”

Nhìn vẻ mặt cây ngay không sợ chết đứng của Ôn Ngọc, ta thật sự có ý nghĩ muốn đâm đầu chết, trời ạ, tại sao ta lại xui xẻo như vậy, lại gặp một người như hấn, một người mà nếu có thể dùng tất cả từ ngữ cũng không thể hình dung?

Nếu còn nói thêm về đề tài này nữa thì ta nhất định sẽ trở thành hồ ly đầu tiên bị con người làm cho tức chết, mà còn chưa nói đến lúc đó tên của ta là hồ ly ngu xuẩn cùng với con người狡 hoạt, chuyện đó sẽ truyền lưu trong hồ tộc cho đến trăm năm sau. Cho nên ta đem đề tài chuyển về phía cánh tay của hấn, “Người cần phải tùy tiện băng bó một chút a?”

“Đây là người cắn, ta không nỡ băng lại.”

“Người...” Nguyên lai cái đề tài này cũng không an toàn, cũng có khuynh hướng khiến ta tức chết.

“Hả, Nha Nha, người có phải hay không lo lắng cho ta? Ta hảo cảm động a.”

Người này nếu như không tróc yêu hấn cũng sẽ không chết đói, bằng vẻ mặt giả bộ người giống người, quỷ giống quỷ, bản lãnh giả ngu ngốc nhược trí của hấn, cho dù nếu không thể trở thành ảnh đế, làm một ảnh tinh có thực lực cũng tuyệt đối không thành vấn đề. Nếu không thì, lấy suy nghĩ cùng bản lãnh của hấn, đi làm một tác gia cũng rất có tương lai. Ta thật sự rất muốn quay đầu đi, nhưng chứng kiến sắc mặt hấn càng ngày càng tái nhợt, trên mặt đất máu cũng càng ngày càng nhiều, ta bất đắc dĩ mà thở dài: “Đưa tay ra đây.”

Ôn Ngọc rất nghe lời mà duỗi tay ra, ta nhắc tay hấn lên, đưa tay hấn áp vào trái tim của ta, niệm một chú ngữ chữa thương, vết thương kia trong nháy mắt biến mất. Ta bỏ tay hấn ra, lạnh lùng nói: “Nếu là ta cắn, ta liền thuận tay mà chữa cho người, người không nên nghĩ nhiều.”

“Nha Nha, người thật là lợi hại a” Ôn Ngọc cúi đầu nhìn tay mình, “Một chút dấu vết cũng nhìn không thấy.”

Nhàm chán, nói như thế nào ta cũng có ba ngàn năm đạo hạnh, nếu với chút vết thương đó ta cũng không có biện pháp, không bằng ta cứ đâm đầu chết đi cho rồi.

Thấy Ôn Ngọc cẩn thận đoan trang nhìn tay hắn, ta thuận tiện cũng nhìn thoáng qua, nhưng lại phát hiện trên tay hắn rõ ràng để lại một loạt dấu răng, hơn nữa là dấu răng động vật rất rõ ràng. Kỳ quái, như thế nào có thể lưu lại dấu răng? Ta khó hiểu, liền cầm lấy tay của Ôn Ngọc, lại đọc chú một lần nữa, nhưng dấu răng kia vẫn thanh thanh sở sở. Không có khả năng? Tại sao lại như vậy?

“Nha Nha, người đang làm gì “

“Cái dấu răng này...”

“Cái này hả? Không phải do người cắn, cái này dấu răng là sau khi ta sinh ra thì có rồi.”

“Thật sự?” Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng pháp thuật của mình mất linh rồi.

“Bất quá hảo khéo a, vừa rồi người cắn ta cũng trùng với dấu này.” Ôn Ngọc dường như nhớ tới cái gì, “Nha Nha, ta nghĩ, nói không chừng dấu răng này là do kiếp trước người cắn ra, lưu lại đến kiếp này, chính là để ta nhận thức lại người. Hảo lãng mạn a, chúng ta có hay không là tình duyên cách thế?”

Ta lạnh lùng mà liếc mắt nhìn hắn: “Có phải hay không cách thế giới tình duyên ta không biết, bất quá khẳng định là không phải ta cắn. Bất quá nếu ta biết kiếp trước là hồ yêu nào cắn người, ta nhất định sẽ không tha hắn.”

Hai tròng mắt của Ôn Ngọc thoáng cái trở thành hình trái tim: “Hả, nghĩ không ra người đã yêu ta rồi, cư nhiên ngay cả hồ ly kiếp trước cắn ta cũng không buông tha. Bất quá, cũng là chuyện thật lâu trước kia rồi, ta cũng không nhớ rõ, người có lòng cũng khiến ta rất cảm động.”

Ta hừ lạnh một tiếng: “Người nghĩ rằng ta là muốn thay người rửa hận sau? Ta nói cho người, ta nếu biết là hồ ly nào cắn người, sao hắn lại không làm cho người hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh, thật sự là vô dụng a!”

“Người, người, người như thế nào có thể như vậy... Nhân gia còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng người rốt cục đã bị ta làm cho cảm động rồi, nghĩ không ra...” Vừa nói trong mắt đã phiếm hồng.

“Nước mắt của người đã không đáng tiền rồi!” Ta khinh thường mà quay đầu đi.

“Ta đây hôn người?” Ôn Ngọc đột nhiên trên môi ta hôn một chút, lúc ta còn chưa phản ứng có nên trở mặt hay không, hắn đã đem đầu tựa vào vai ta, dùng thanh âm phi thường yếu ớt nói, “Ta thật sự rất mệt, người đỡ ta về nhà có được hay không?”

Ta thở dài, nhìn Ôn Ngọc hữu khí vô lực, biết rõ rất có khả năng hắn là đang đối gạt ta, nhưng là không biết như thế nào ta lại không đành lòng đẩy ra. Quên đi, coi như đời trước ta thiếu nợ hắn đi.

Chậm rãi dìu Ôn Ngọc vào nhà, ta có chút bất đắc dĩ mà nghĩ, dựa vào tình huống trước mắt, nếu muốn rời khỏi người này đã là không thể rồi, dù sao chỉ có người trước mắt này mới có thể khiến có cảm giác, ta cứ tạm thời ở lại bên người hắn, về phần muốn ở tới khi nào, ta đây từ từ rồi tính...

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-ho>